

NOVA ГАЗЕТА

№ 27 (236) Липень 4, 2013, Нью-Йорк

№ 27 (236), July 4, 2013, New York

ЗА КИЇВСЬКИМ ЧАСОМ

**«РУСЬКИЙ МІР» ПРОТИ УКРАЇНИ:
ШОВІНІСТИ НА МАРШІ**

Стор. 5

АМЕРИКА В ОСОБАХ

**ЗА МЕЖЕЮ: НА КАНАТІ
ЧЕРЕЗ ПРІРВУ ПЛАНЕТИ**

Стор. 9

ФЕСТИВАЛІ

**ВІКА ІЗ ЗАПОРІЖЖЯ,
ЯКА ПІДКОРЯЄ ГОЛІВУД**

Стор. 16

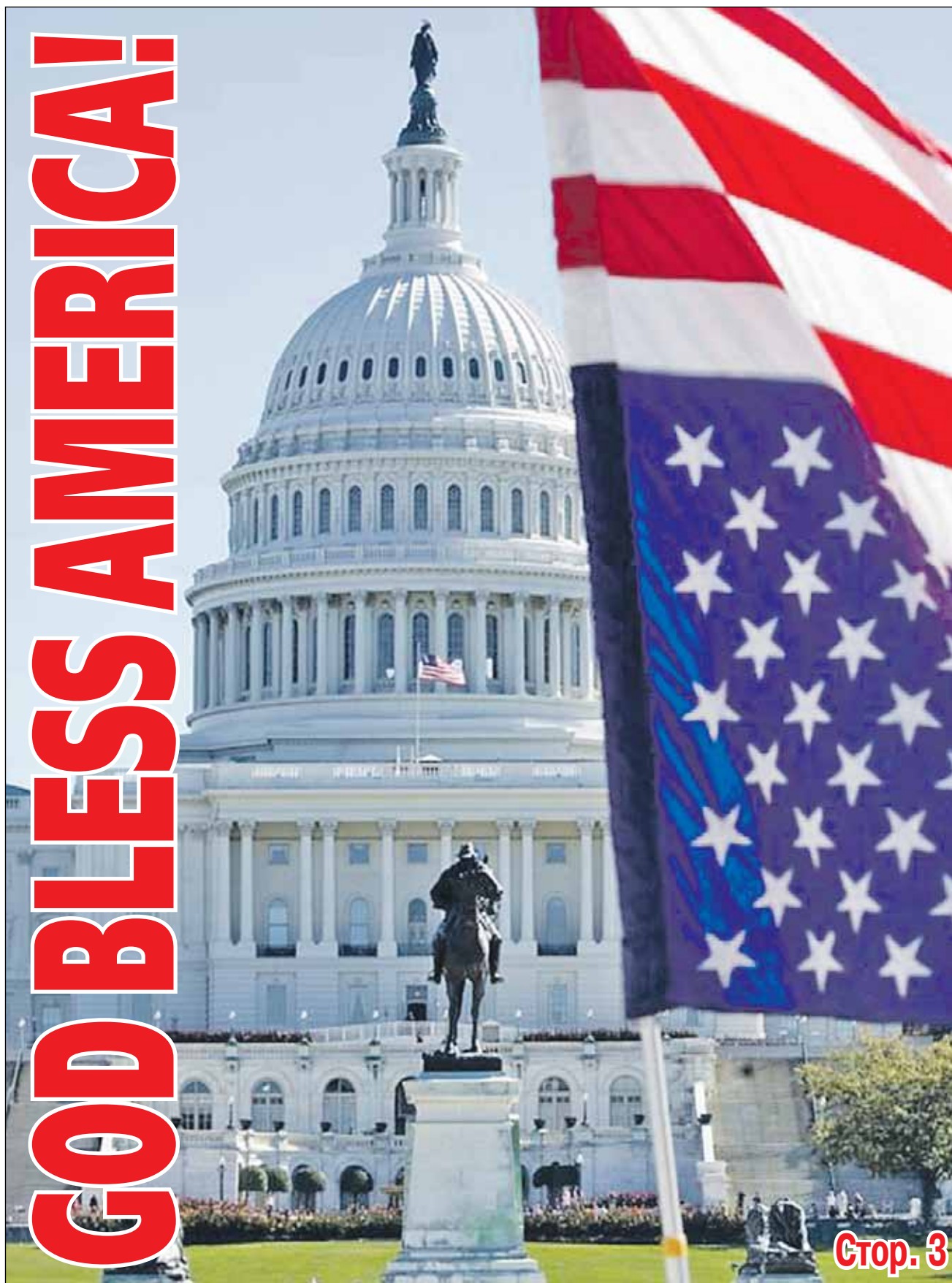
ДОАКОЛА СВІТУ

**ПОБАЧИТИ ПАРИЖ -
І НЕ ПОМЕРТИ**

Стор. 20-21

GOD BLESS AMERICA!

Стор. 3

**7 ЛИПНЯ -
ІВАНА КУПАЛА**

Стор. 19

Центр української культури в Гантері «Музика в Гражді»

ПРОГРАМА НА СЕЗОН-2013

- 6-го липня.....Доброчинний концерт за участю скрипальки Соломії Івахів, челістки Наталі Хоми та піаніста Володимира Винницького
- 13-го липняПрезентація книжки Юрія Тарнавського «Квіти Хворому»
- 20-го липня.....Речиталь піаніста Йосипа Єрміна зі Львова
- 27-го липня.....Концерт «Peter Nelson Jazz Quartet»
- 3-го серпня.....«Віденський вечір» – струнний квінтет – скрипалі Анна Рабінова і Бела Горват, віоліст Рандолф Келлі, челістки Наталя Хома і Марта Багратуні.
- 10-го серпня....Діточий концерт вихованців школи співу українських народних пісень
- 17-го серпня....Концерт солістки Київської Опери Лесі Олексієвої.
- 31-го серпня ...Концерт скрипальки Соломії Сороки і піаніста Артура Гріна.

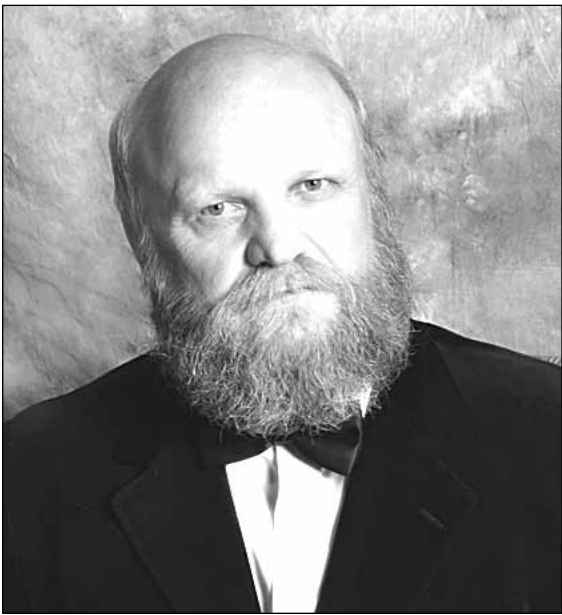
Всі концерти відбуваються в Гражді при дорозі 23-А в Jewett, N.Y.
Додаткові інформації поміщені на веб-сторінці
www.GrazhdaMusicandArt.org

КУРСИ НАРОДНОГО МИСТЕЦТВА

- 29-го липня до 1-го серпня – Писанки і Кераміка
(інструктор С. Зелик)
- 5-го до 9-го серпня – Вишивання (інструктор Л. Волинець)
- 29-го липня до 9-го серпня – Спів для дітей від 4 до 10 років
(інструктор Анна Бачинська)

Реченець зголошення на курси – до 15-го липня
за тел. (212) 533-6419 або (518) 989-6218

65 рядків від редактора

Щойно вся Америка, а разом з нею й ми, відсвяткували День Незалежності Сполучених Штатів. Часто це святкування обмежується для більшості з нас спогляданням феєрверків, без усвідомлення, що це за свято і що це за країна, яка прийняла нас і дала можливість тут реалізовуватися. А варто було б замислитися бодай на День Незалежності США.

За цим днем стоять ріки пролитої крові, людські життя, роки безкомпромісної боротьби цілих поколінь американців. Вони розбудовували цю країну з нуля, прибувши з Європи в пошуках релігійної свободи з малими дітьми, каструлями, чайниками й сковородами. І... Бібією, яка була для них найдорожчим скарбом. Тоді на цій землі не було ані міст, ані доріг, ані лєтовисц. Лише ліси, степи, пустелі... У штаті Орегон, у тамтешньому музеї я бачив на знімках, як піонери прокладали перші дороги в лісових хащах цих місць, як лупали скелю, аби пробити шлях крізь гори. То була не просто тяжка – титанічна праця. І, диво дивне, вони не тільки вижили в тих умовах, а й зуміли розбудувати велику країну, до якої потягнулися мільйони шукачів кращої долі з усього світу.

Ця країна стала фортецею свободи, пристанню для всіх гнаних і скривджених. Вони також приїздили сюди з однією валізою особистих речей і діркою в кишені. Але минали роки, й вони ставали успішними американцями, вливалися в цей багатонаціональний трудящий народ і гордилися своєю приналежністю до нього. Були серед цих гнаних і скривджених і українці. Спочатку шукачі землі і волі, а потім, по Другій світовій війні, мільйони політичних втікачів, які тікали від сталінської чуми. Вже в наші часи сюди, на землю Вашингтона й Лінкольна, приїхали сотні тисяч українців так званої четвертої хвилі. Вони тікали від безпросвітних злиднів, розпачу, тотальної неправди, від держиморд, які захопили в Україні владу й грабують, як хочуть, нещасний український народ. Вони ставали тут попервах прибиральниками й вантажниками. Але мало-помалу вилюдновали й також вливалися в цей великий народ, мріючи про щастя для своїх дітей і онуків.

Америка тривалий час була для людства взірцем справедливої й успішної держави. Але останнім часом щось зламалося в цьому злагодженому механізмі. Днями, ремонтуючи авто, розговорився з індусом-іммігрантом. І він сказав мені страшенні слова: «Звідси треба тікати. Ця країна приречена». Чому тікати? Чому приречена? Адже й справді навіть у порівнянні з тими роками, коли ми з дружиною приїхали сюди в 1996 році, жити стало важче, сутужніше. А тривога не полишає нас ані на мить. Якою буде Америка завтра, якою буде в ній доля нашого сина? Відповідей на ці запитання або немає, або вони дуже сумні.

Згадаймо, найбільшим скарбом перших переселенців з Європи була Біблія, а з усіма проблемами вони зверталися в молитві до Господа. Батьки-засновники США розбудовували цю країну на християнських засадах, черпаючи мудрість і правду в Святому Письмі. Чи з того ж самого джерела черпають їх нинішні будівничі Америки? Відповідь очевидна. Мабуть, тому й буксує нині Америка, намагаючись вирватися з лабетів численних незараздів. І звертається при цьому не до Бога, а невідомо до кого, дозволяючи шлюби грішникам-гомосексуалістам і лесбіянкам, продовжуючи старі війни й розв'язуючи нові. А без Бога її справді чекає незавидне майбутнє. Але не будемо в дні всеамериканського свята песимістами. Вірмо в мудрість цього великого народу і його керівників. Вірмо, що американці згадають, на яких підвалинах зводилася їхня держава, і скажуть у молитві не як пустопорожню скоромовку, а замислившись над сенсом сказаного: «God bless America!».

З пошаною до вас,
Валентин Лабунський –
головний редактор «Нової газети»

Наголоси й акценти

Візит голови політради та парламентської фракції ВО «Батьківщина» Арсенія Яценюка до США викликав істеріку деяких записних захисників режиму Януковича. Зрозуміло, що це свідчить про фобії нинішньої влади, зокрема про її страх перед опонентами. Проте, аби провладна заангажована риторика не вводила українців в оману, я викладу реальні факти про цей візит, оскільки, на відміну від «адвокатів» режиму, я мав стосунок до його планування, брав у ньому участь, бачив усе на власні очі та чув на власні вуха.

Арсеній Яценюк під час бесіди з сенатором Джоном Маккеєм у Вашингтоні

ЩО РОБИВ У ВАШИНГТОНІ АРСЕНІЙ ЯЦЕНЮК?

Візит Арсенія Яценюка до Вашингтона, який відбувся 23-26 червня цього року, планувався заздалегідь. В американській столиці хотіли бачити й чути лідера об'єднаної опозиції, і дата поїздки була визначена, виходячи з графіків роботи Верховної Ради України та Конгресу США й перебігу політичних процесів, пов'язаних з об'єднанням опозиційних партій і проведенням акції «Вставай, Україно!».

Перед нами стояло кілька завдань.

Перше – використати весь потенціал американської дипломатії для того, щоб підписання Угоди про асоціацію між Україною та ЄС таки стало реальністю.

Друге – сприяти якомога швидшому звільненню Юлії Тимошенко з в'язниці.

Третє – представити та обговорити стратегічний план змін в Україні, який розробляє наша команда напередодні президентських виборів.

Програму переговорів можна умовно поділити на декілька блоків: зустрічі з американською адміністрацією: заступником держсекретаря США з політичних питань Венді Шерман та спеціальним помічником Президента США, головним директором з питань європейських справ у Раді національної безпеки Карен Донфрід; зустрічі з лідерами Конгресу США: лідером більшості в Сенаті Діком Дурбіном, лідером меншості в Сенаті Джоном Маккеєм, лідером більшості у комітеті в закордонних справах Палати представників Еліотом Енгелем та співголовою Гельсінської комісії Конгресу США Крістофером Смітом; зустріч з першим заступником виконавчого директора МВФ Дейвидом Ліптоном; зустрічі з експертами та науковцями: публічна промова в Брукінгс-інституті, дискусія у Freedom House та зустрічі з українською громадою США; зустріч із представниками американського бізнесу та інвесторами.

Чому відбулися саме такі зустрічі? Чому ми планували саме такий графік? Відповідь проста. Ми мали перед собою чітке завдання й чіткий план, для виконання якого нам потрібен був саме такий графік та саме ці співрозмовники.

Заступник держсекретаря з політичних питань Венді Шерман від-

повідає за політику США у Європі. Саме вона веде українське питання і в березні цього року була в Україні та зустрічалася з президентом Януковичем.

Після цього відбувся короткотерміновий «прорив» української дипломатії у США – візит міністра Л.Кожари до Вашингтону і зустріч із держсекретарем Джоном Керрі. З офіційного повідомлення відомо, що Керрі говорив з Кожарою про перспективу підписання Угоди про асоціацію з ЄС та припинення політичних переслідувань і звільнення Юлії Тимошенко.

Карен Донфрід щойно призначена на високу посаду в Білому домі й Раді національної безпеки та входить у найближче до президента Обама коло людей. Вона є ключовою особою у формуванні політики адміністрації президента щодо України та Європи загалом.

Переповідати зміст цих зустрічей можна довго, але окреслю головне: американська адміністрація цілком підтримує євроінтеграційні бажання України, її незалежність у всіх вимірах та веде розмови з Януковичем про припинення політичних переслідувань і термінове звільнення Юлії Тимошенко.

Стало зрозуміло, що Янукович при обговоренні питання Тимошенко постійно змінює вимоги та умови, чим формує в американській адміністрації враження про себе як про політичного «наперсточника» та швидко втрачає досягнуті мінімальні дипломатичні завоювання.

Що стосується перспективи підписання Угоди про асоціацію між Україною та ЄС, то варто відзначити, що офіційний Вашингтон зайняв чітку позицію: припинення політичних переслідувань, звільнення Юлії Тимошенко – підписання документу. Цей сигнал звучав на кожній зустрічі, а тому раджу оточенню президента Януковича набратися хоробрості і сказати йому правду.

Сенатор Дурбін є автором ухвалені в листопаді 2012 року резолюції Сенату США стосовно України, яка закликає американський уряд застосувати персональні санкції до людей, причетних до організації політичних репресій в Україні. Резолюція чинна й сьогодні. Нагадаю, що перший заступник генпрокурора України

Р.Кузьмін позбавлений американської візи та права на отримання нової.

Після оголошення рішення Європейського суду з прав людини щодо Тимошенко Дурбін вніс проект нової резолюції із закликом до української влади виконати це рішення та звільнити лідера української опозиції. Звертаю увагу істеричних захисників режиму, що ця резолюція не скасовує попередню, а містить у своєму тексті посилання на неї. Новий документ уже отримав схвалення у комітеті Сенату США в закордонних справах.

Сенатор Дурбін протягом останнього часу двічі відвідував Україну та мав зустрічі з Януковичем. Важливо розуміти, що Дурбін є лідером демократів у Сенаті і тепер, після проходження проекту резолюції через профільний комітет, він має окреме право призначити дату її розгляду Сенатом.

Арсеній Яценюк із сенатором дійшли згоди, що консультуватимуться перед винесенням проекту на голосування. Тим не менше, цілком зрозуміло, що голосування в Сенаті у разі невиконання Україною рішення Європейського суду з прав людини відбудеться не пізніше вересня цього року.

Лідер республіканців у Сенаті США Джон Маккейн виступає за внесення до тексту резолюції жорсткіших формулювань, що може стати неприємною реальністю для Януковича вже найближчими днями. Маккейн теж прийняв запрошення відвідати Україну. Візит можливий вже в липні цього року.

З проведених зустрічей на Капітолійських пагорбах стало очевидним, що сенатори виступають провідниками жорсткої позиції уряду США, а отже Януковичу варто змінити стратегію спілкування з офіційним Вашингтоном.

Перший заступник виконавчого директора МВФ Дейвид Ліптон глибоко розуміє тупиковість економічної політики уряду Януковича – Азарова. Для запобігання паніки в Україні напевно не варто переповідати суть розмови, але скажу одне: уряд повинен терміново відмовитися від практики популізму та дербану бюджету і розпочати термінові реформи. Інакше нас очікують тяжкі випробування вже до кінця року.

Остап Семерак

3-ЗА ГРАТ

Якщо вирахувати вихідні дні та офіційні літні парламентські канікули, то залишилося лише 67 робочих днів до вирішального саміту країн Східного партнерства, на якому є шанс підписати історичну угоду про асоціацію між Україною та ЄС. Ця угода, по суті, і є початком вступу України до Європейського союзу, першим етапом повернення нашої нації до своєї історичної цивілізаційної спільноти. Додому... Після глибокої історичної коми.

Хто має сміливість завадити цьому поверненню або бездарно провалити його, зупинивши наш природний розвиток? Можуть. І завадити, і безкарно провалити. Бо, виявляється, вбивство можливості стати громадянами об'єднаної Європи не настільки вже й вагоме для більшості громадян. Не настільки вагоме, як вирубка дерев у стамбульському парку Гезі. Виявляється, мільйонам українців зовсім не треба виходити на площі, подібні до стамбульської Таксिम, заради свого європейського сьогодення.

Уже очевидно, що в Україні ніхто ні на які площі не вийде. Чи то організаторів немає, чи то організо-

Четверте. Національний круглий стіл варто скликати раз на тиждень та проводити його від початку до кінця в присутності представників засобів масової інформації, прозоро, конструктивно та відповідально. Безумовно, треба відтермінувати літні парламентські канікули до завершення всіх справ з виконання передумов до підписання угоди. Я прошу українських парламентарів пожертвувати — ні, не життям, — лише черговою відпусткою заради України.

П'яте. Місце проведення Національного круглого столу має бути нережимним та територіально нейтральним для всіх учасників, легко доступним для журналістів та спостерігачів.

Таким місцем може бути Український дім в Києві. Особливо символічно, що він знаходиться на Європейській площі в центрі столиці України.

Шосте. Під час обговорення європейських законопроектів та ухвалення рішень бажано мати по кожному принциповому питанню консенсусні рішення, безумовно, якщо учасники Національного круглого столу здатні мудро, відповідально та результативно працювати заради європейського майбутнього України.

Робота такої консолідуючої системи, як Національний кру-

67 ДНІВ ДО ЄВРОПИ

уватися немає настрою, а якщо і вийде хтось, то обов'язково один проти одного, за гроші і на половину робочого дня. Не досягли ми ще духовної єдності зі своєю незалежною країною, не злилися з нею на молекулярному рівні, як зі своїми дітьми, або батьками. Ще не вміємо вболівати за неї, як за своє життя. Не вистраждали ми так важко, як інші народи, права мати свій клаптик безцінної землі у Всесвіті. Не заплатили ми за це право ані кров'ю, ані стражданнями близьких нам людей. А тих, хто замість нас таки заплатив життям за нашу незалежність, ми або ненавидимо, або проклинаємо. Такі ми є. І тому нас сьогодні безперешкодно можуть повести в будь-якому напрямку без особливих зусиль та пояснень. Хоч на стрижку, хоч на біяну. Будуть водити, поки ми не дозріємо, і не візьмемо все в свої руки.

А що робити саме зараз, коли залишилося всього 67 робочих днів для виконання десяти критеріїв, запропонованих Європейським Союзом і без виконання яких не відбудеться підписання угоди? Я кажу саме десяти критеріїв, бо той одинадцятий, який стосується мого звільнення, не потребує консолідації зусиль усього суспільства та залишається на совісті персонально Віктора Януковича.

Усього за 67 робочих днів політики України повинні провести саме ті реформи з демократизації суспільства, які не спромоглися зробити за останні двадцять два роки незалежності, бо критерії, які ми мусимо виконати, саме про це. Не виконали не тому, що не знали що і як правильно робити. Коли, нарешті, усе поділили — демократія знову не на часі, бо тепер виникла необхідність зберігати владу попри все, заради

захисту нажитого «непосильною» працею. Чи є в нас упевненість, що за таких умов у нашій авторитарній країні влада взагалі хоче чесно виконувати визначені ЄС критерії? Може, ми марно сподіваємося на ці 67 робочих днів?

Сотні офіційних осіб щодня повторюють мантри про безальтернативність європейського вибору та невідворотність членства в Митному союзі. Ці мантри парадоксально чергуються. На офіційних зустрічах із лідерами Євразійського союзу лунають українські заяви про безальтернативність шляху в ЄС, і навпаки, на самітах Європейського Союзу попереджають про невідворотність вступу України до Митного союзу.

Кожого разу, коли зусиллями дипломатичних відомств керівників нашої країни заносить занадто близько до одного з двох інтеграційних полюсів, вони, як наші пращури, рефлекторно відстрибують від цієї природної небезпеки в діаметрально протилежний бік. За цими стрибками цікаво спостерігати, як за мистецтвом безпорадності, але ці стрибки неможливо назвати державною стратегією.

Як за 67 робочих днів можна провести демократизацію країни згідно з десятима критеріями ЄС, якщо достеменно невідомо, чи взагалі прийняв Янукович позитивні рішення щодо доцільності як самої демократизації, так і обрання європейського вектору розвитку? Його справжні плани такі ж непрозорі, як і паркани в Межигір'ї. Складається враження, що керівник країни зовнішньополітичний курс уже обрав. І цей курс — Меживектор'є.

Як у такому цейтноті й за таких обставин не дозволити зірвати підписання угоди? А точніше, як не

дати їм зірвати, провалити наше успішне майбутнє? Я вважаю, що є тільки один шанс — треба негайно, практично вже зараз, вивести весь підготовчий процес до підписання угоди в публічну площину на загальнонаціональний рівень. Треба забезпечити прозорість кожної деталі переговорів, кожного кроку виконання критеріїв. Шляхом повного суспільного контролю треба не дозволити правлячій партії кинути до парламенту законопроекти сумнівної якості, які під прикриттям своєї «європейськості», будуть проштовхувати посилення авторитарних тенденцій у нашій країні (наприклад, закон про загальнонаціональний референдум).

Опозиція, звісно, повстане проти такої фальші та буде призначена винною за зрив консенсусного голосування за «європейські» закони й у цілому за зрив підписання угоди.

Тільки максимально публічна, злагоджена, цілком скоординована робота влади, опозиції, громадянського суспільства, європейських структур та, нарешті, журналістів допоможе зробити диво за 67 робочих днів.

Тому я хочу ще раз акцентовано повторити і ще раз більш чітко деталізувати план, який я запропонувала суспільству у своїй статті «День Європи» і який, на жаль, поки що не реалізований. Я вважаю, що треба негайно створити нову організаційну структуру на кшталт круглого столу або асамблеї, яка буде активно та публічно діяти від сьогодні і до вступу в законну силу угоди про асоціацію, включаючи підписання та ратифікацію цього документа. Пропоную назвати цю структуру Національний круглий стіл «По-

розуміння заради європейського майбутнього», бо при такій роботі, як сьогодні, це майбутнє може просто ніколи не настати.

Хочу запропонувати ключові принципи організації та діяльності такого НКС.

Перше. Повноправними учасниками Національного круглого столу мають стати: особисто президент України, визначені ним посадові особи його адміністрації та уряду, голова Верховної Ради та лідери всіх парламентських фракцій, керівники профільних комітетів Верховної Ради, які беруть участь у євроінтеграційних процесах, представники Венеціанської комісії, делегації Європейського Союзу, лідери політичних груп Європарламенту та посли ЄС в Україні. Доцільно запросити до роботи екс-міністрів закордонних справ усіх українських урядів. Найголовніше — серцем цього Національного круглого столу має стати участь у його роботі моральних авторитетів націй, лідерів громадських рухів та організацій, які не дадуть політикам діяти безвідповідально або за подвійними стандартами.

Друге. Національний круглий стіл обов'язково мусить мати діючий виконавчий орган, який забезпечить його організацію та ефективну діяльність. Він може складатися з керівників секретаріатів Адміністрації президента та Верховної Ради, фракцій та комітетів.

Третє. На першому засіданні має бути затверджено план спільної роботи з виконання критеріїв ЄС. Кожне засідання має завершуватися ухваленням письмових рішень з усіх питань, обов'язкових для затвердження в парламенті та уряді.

гний стіл, може, при бажанні, дати шанс швидко та публічно знайти порозуміння з усіх спірних питань, які стосуються виконання критеріїв ЄС. Важливо, що цей процес у такому форматі знаходитиметься під постійним публічним контролем громадськості та засобів масової інформації. Завжди можна буде визначити рівень щирості політиків та справжності їхньої проєвропейської риторики.

Я пропоную сучасним політикам дослухатись до моєї поради, бо як би я була сьогодні на місці президента України, я саме так і організувала б роботу в ці останні 67 робочих днів перед самітом у Вільносі. Бо фраза «в листопаді життя не закінчується» — це не позиція лідерського тину. Але я не президент України і тому можу давати лише поради.

Саме тому, що сьогодні ми так далеко відійшли від демократії та свободи, саме тому, що я не переконана в щирості європейських прагнень української влади, мені майже не віриться, що Національний круглий стіл розпочне свою роботу, що 67 робочих днів будуть використані на всі сто відсотків заради України, і що ми, як сильна нація, витримаємо іспит на вступ до європейської спільноти.

Але моя надія — на керівну роль у цьому процесі моральних та інтелектуальних лідерів нації. Тільки вони змусять політиків діяти по-державницьки та започаткувати Національний круглий стіл, зроблять його роботу успішною.

Давайте, попри всі сумніви, з відданістю спробуємо цей план здійснити. Я все ж таки хочу вірити в успіх і буду працювати разом з вами, як зможу до останнього 67-го робочого дня.

Юлія Тимошенко
Качанівська колонія, Харків

За київським часом

Будівничих «руського міра» в Україні чимало. Значно більше, ніж можна собі уявити. На їхні сліди можна натрапити всюди – у найнесподіваніших місцях у найнеймовірніших образах та іпостасях. Останнім часом в «битві за Україну» вони домоглися значних успіхів. В їхніх лавах – вище керівництво країни, міністри стратегічних відомств, люди зі зброєю, судді та ключники в'язниць.

Іноді вони буйні, але їх неможливо з кимось сплутати, іноді – надто законспіровані. Буйні бувають ідейні та за гроші, але особливої загрози не становлять. Їхню «клініку» видно неозброєним оком, а тому завжди можна застосувати протиотруту. Вони ходять хресними ходами, протестуючи ледь не проти таблички множення і моляться вбитому більшовиками царю Миколі II, якого вважають святым. Їх легко впізнати за негеленими обличчями, засмалценою одежею та божевільним блиском в очах. Часом, щоправда, вони мають і більш пристойний вигляд. Багато хто з них навіть носить у кишенях депутатські мандати і брендовий одяг.

Гірша справа із законспірованими. Більшість з них «косять» під цілком нормальних, звичайних представників середнього класу, політологів, журналістів, діячів культури, громадських активістів тощо. Вони монотонно провадять свою підризву діяльність, кожен на своїх місцях, тим самим завдаючи непоправної шкоди українській державності. Лише іноді, втрапивши пильність чи піддавшись спокусам прославитись, вони виходять на денне світло та демонструють свою справжню сутність. Їхня поява не завжди феєрична, проте завжди скандально-емоційна, позаяк має за мету дешевий піар. У таких випадках важливо не потрапити під бризки їхньої слини – вона отруйна і може вбити.

«От ми зараз живемо з людьми, з територіями, які маємо лише тому, що 1939 року товариш Сталін так вирішив, що ми маємо так жити. Ніхто не запитував мене, моїх дідусів і бабусь, прадідів «так сказати». Разом нас помістив в одну державу, а відтак сказав, що ми з ними однієї нації та мусимо з ними жити і вважати їх своїми братами і сестрами.» Це уривок зі спічу «так сказати» журналіста Олександра Чаленка, який він виступав на «так сказати» презентації нової книжки академіка Петра Толочка «Україна в оранжевому інтер'єрі», закамфльованій під круглий стіл на тему «Помаранчеві» пішли – Україна продовжує жити. Потрібно переписувати історію?» Щоправда, круглий стіл, радше, нагадував таємне зібран-

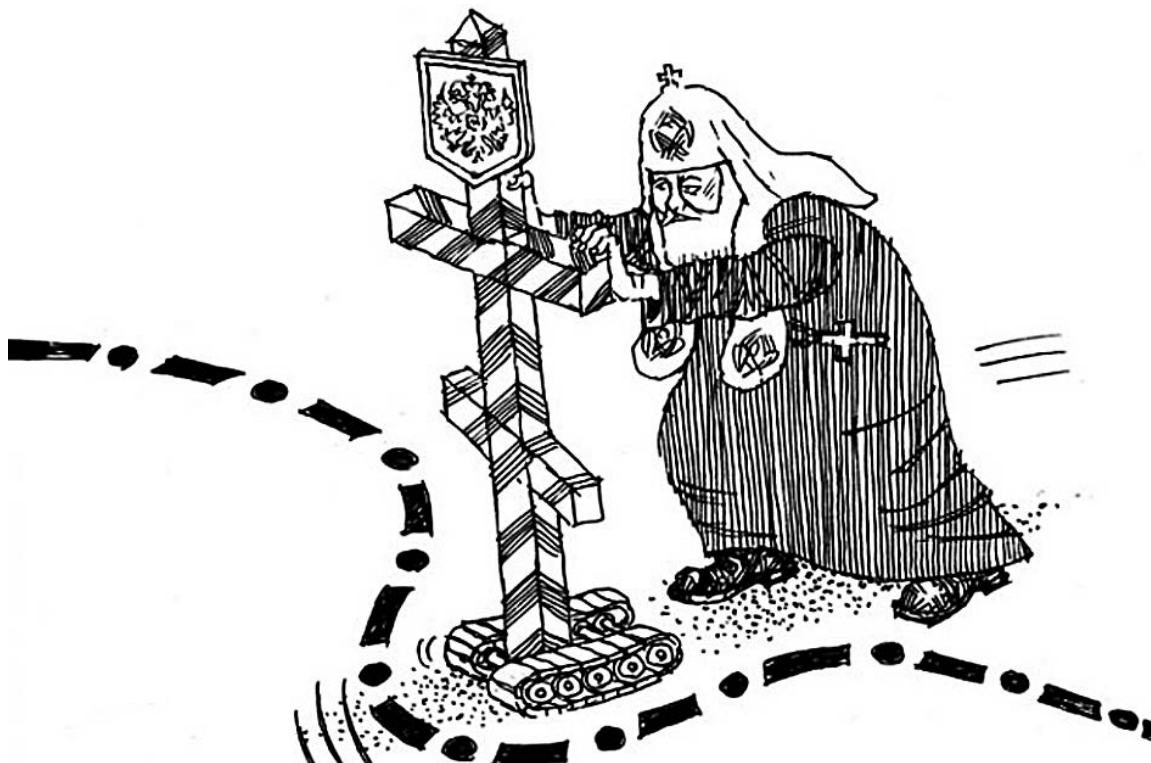
ня «союзу мечі і орала» присяжних і засідателів з роману «12 стільців», які зійшлися послухати гіганта мислі, отця «русской демократії» і особу, наближену до імператора Іполіта Матвійовича Вороб'янінова, але не в цій річ. Такими сходами ветеранів-інвалідів нікого не здивуєш. Важливо інше – продовження думки «так сказати» журналіста Олександра Чаленка, де відкривається глибина на суть отрути «Руского міра»:

«Руский мір» відтепер заглиблюється під шкіру і навіть у кістковий мозок. Підтасовується майже все. Стираються одні факти, а натомість вигадуються інші. Починаючи від форм хрестів і стилів новозбудованих в неукраїнському стилі церков з типово московськими цибулинами замість нормальних бань, та завершуючи трактуванням у шкільних підручниках війни 1812 року як «вітчизняної». А те, що у нас переважно всім байдуже до цього, то просувати диявола в деталях дуже просто.

Насправді, галичани – це не українці, це русини тобто руські. Українцями їх зробили австрійки, втілюючи на них свій український проект. Потім цих жертв габсбурзької пропаганди галичан-українців, як вірус, перекинули на Наддніпрянщину, тож вони там почали псувати повітря та робити українцями вірогідних малоросів царя-батюшки. Козаки на Січі з тіла і крові українці, як колись вважалося, виявляється були не зовсім українцями, позаяк послугували не такою українською, як вважають буржуазні націоналісти, а такою, якою нині спілкуються на околицях «города Донецька», і служили не Україні, а царю й отечеству, як показали Бортко й Ступка (царство йому Небесне) у своєму «ідеологічно правильному» «Тарасі Бульбі». Всі, хто боровся за незалежність України, були колаборантами, або щонайкраще бандитами, вони не лише не можуть бути героями України, а й навіть українцями, адже насправді вони також вигадки габсбурзької пропаганди, тому що і Україна – вигадка, та й українці також. Є на світі лише «святая Русь» і «руский мір» і «більше нічого».

Ще трохи – і саме таку концепцію можуть викладати в українських школах. Паралельно прибравши з програми українську мову і літературу як суцільні містифікації, які передбачають вивчення творів такого «вовкулаки», за твердженням Бузини, як Тарас Шевченко, що дозволяв собі вживати у віршах образливі слова «москаль», «жид», «лях» тощо. Справжній український патріот на посаді міністра освіти, видатний учений і педагог Діма Табачник, якого ці слова образили до мозку кісток, докладі всіх можливих зусиль, щоб більше ніколи таких вовкулак-антисемітів на уроках з української літератури не вивчали, та й сама українська література зникла, як цілком нікчемне явище на тлі великої російської.

Дико? Аніскілечки. Люди, які вірять у таку ахінею або займаються її продукуванням і просуванням в маси, нині, виявляється, неабияк занепокоєні... ви не повірите – фальсифікацією історії. На презентації нового «шедевр» академіка Толочка, який взявся вивести на чисту воду сучасних українських істориків, що досліджують білі плями і намагаються розповісти світові про всі жахіття більшовицької окупації України, більшість присутніх справді ви-

Патріарх Кіріл – головний провідник ідеї впровадження «Руского міра» та теренах України

«РУСКИЙ МІР» ПРОТИ УКРАЇНИ

словлювали занепокоєння з приводу того, що замість вивчати перемоги в соціалістичній праці молоді історики копіюються у таємних архівах і витягують на світ Божий скелети й шантажують ними суспільство.

Таких істориків сам Толочко звинувачує в знищенні історії, неконструктивному підході та культивуванні в українців «комплексу ущербності». Дивуватися йому, загалом, немає сенсу, адже хіба можна дивуватись академіку НАН України, який не вважає Голодомор геноцидом і дозволяє собі називати розділи книжки на кшталт «Руский язык – общее культурное наследие России и Украины», що для історика є повною нісеніницею. Мало того, він є дійсним членом президії міжнародної громадської організації «Всесвітній руский народний собор», створеною під патронатом ФСБ, і запрошує на свою презентацію такого цінного «так сказати» журналіста Олександра Чаленка. Дивуватися не варто, але й недооцінювати також. Бо крапля, кажуть, камінь точить. Тим паче, за умови належного фінансування зацікавленої сторони, чий представники в ролі культурних аташе чи працівників якихось інституцій завжди присутні на такого типу заходах і за повної інертності та відсутності спротиву з боку Української держави. Хоча про який спротив може йти мова...

Згідно з оприлюдненим нещодавно дослідженням, в Україні відбувається масова дискримінація українськомовних громадян як споживачів за ознакою мови, заборонена статтями 3, 4, 8 та 14 Конвенції «Про захист прав і основних свобод людини 1950 року». Відповідно до чинного законодавства україномовних клієнтів мають обслуговувати українською, але в нас закон як дишло.

Проведений 2011 року волонтерами Громадського руху «Не будь байдужим!» моніторинг ка-

фе-барів-ресторанів столиці виявив порушення у 66% випадках. Зокрема, це обслуговування, оформлення меню, прейскурантів та розрахункових документів російською мовою. Здебільшого порушення відбуваються внаслідок незнання власниками й адміністраціями закладів чинного законодавства про мови та законодавства про захист прав споживачів. Доволі часто власники, яким повідомлено про порушення, самі змінюють ситуацію. Проте в певних випадках доводиться звертатися до відповідних державних органів чи органів місцевого самоврядування, на які законодавчо покладено функції із захисту прав споживачів. Здавалось би дрібниця, але з таких дрібниць складається все життя і вони є цеглинками в побудові «руського міра», які потроху закладають такі собі «інертні» добродієчні громадяни України, самі того не відаючи.

І таких цеглинок ціла купа і, коли деякі з них ще можна виправити, спираючись на закон, то вплинути на інші неможливо. Коли бардак у голові, то жодному закону не до снаги його вилікувати. Тим паче, в нашій державі. Якою логікою, наприклад треба керуватися, щоб живучи в столиці України, вирішити назвати власний ресторан: «Блінофф», «Тургенефф», «Апрель», «Невський», «Шляпа», «Ваше Благородіє», «Калинкин», «Століпін», «Собрание», «ПатіФонь», «Ресторан Імперія», «Скатерть-Самобранка», «Романковская Усадьба», «Калінка-Малінка» чи «Купеческий двор», «Разгуляево». Невже не можна вигадати інших назв, які б хоч трохи відповідали місцевим особливостям і колориту? Не варто все зводити до шароварів і хаток-мазанок, але невже успішність та популярність закладу насправді залежить не від якості обслуговування, а від назви, яка закінчується на фф?

З тієї самої опери назва банальної горілки, яка продається в магазинах. Не вдаватимось

у подробиці, пов'язані з якістю, але якого біса українську горілку, вироблену з українського спирту, виганого з української пшениці, яка виростила в українському чорноземі, називати Medoff, Nemiroff, Stoletov, «Благо», «М'як», «Шустов», «Балашов», «Бондарев», «Калганов». Вона що, краще питиметься? ...

А назви котеджних містечок довкола Києва: Романово, Плютово, Озьорний хуторок. Та сотні українців, які із задоволенням хотіли б собі придбати хатинку за містом, навіть попри привабливі умови, ніколи не зроблять цього лише через таку «привабливу» назву. Чому в усьому світі люди намагаються зацікавити туриста чи покупця чимось особливим, своїм, автентичним і не схожим ні на що, а в нас плютово і разгуляево? Де логіка? Це навмисне чи ненавмисне? Це внаслідок браку інформації, культури, недовиховання, самоідентифікації чи ще з якоїсь причини?

Насправді ця проблема і в головах, і в шлунках, і навіть у хребтах. Комусь чогось бракує (освіти, культури, смаку – потрібне підкреслити), комусь до вподоби прогинатись і він понад усе хоче, подарувавши українські святині – Лаври патріарху «лижнігу», як кличуть блогери Кіріла Гундяєва, комусь для повного щастя вистачить «похлебать щі», запити літрою «...офф», в якомусь «трактірі» і проронити сльозу під «Мурку», а хтось цілеспрямовано будує «руский мір».

Хоч би як там було, але північний цар-батюшка може й надалі спати спокійно. Його справа жива, «мір» будується, і коли глобальна картинка все ще не така, як хочеться, то деталі пазлів вже дуже навіть правильні. Колись залишиться лише скласти їх до купи та й годі. Готово. «Широка страна моя родная...»

**Роман Малко,
«Тиждень»
Карикатура
Володимира Газіна**

Актуальне інтерв'ю

Про співрозмовницю:

Ніна МАТВІЄНКО — видатна українська співачка, народна артистка України, лауреат Національної премії України ім. Т. Г. Шевченка, Герой України. Народилася 10 жовтня 1947 року в селі Неділище, Ємільчинського району на Житомирщині в багатодітній родині (у сім'ї було 11 дітей). Дитинство майбутньої співачки було важким: працювати почала з 4-х років, через матеріальну скруту батьки віддали її до школи-інтернату. Працювала копійовальницею на заводі «Хіммаш», помічницею кранівника. Співати любила змалку, навчившись цьому від матері Антоніни Ільківни. В 1966 році записалася до студії хору імені Григорія Верьовки. З 1968-го, по закінченні вокальної студії при хорі, стала його солісткою. Крім того, з 1968 року співпрацює з вокальним тріо «Золоті ключі». В 1975 році здобула вищу освіту, закінчивши філологічний факультет Київського державного університету імені Т.Г.Шевченка.

У репертуарі співачки багато народних пісень, серед них обрядові, ліричні, гумористичні, пісні-балади, українські пісні XVII–XVIII сторіччя. Ніна Матвієнко співпрацює з відомими вітчизняними композиторами сучасності; для неї пишуть свої твори Євген Станкович, Олег Кива, Мирослав Скорик, Ірина Кириліна, Ганна Гаврилець і багато інших.

Вона зіграла в телевиставах («Маруся Чурай», «Катерина Білокур», «Розлилися води на чотири броди»), художніх фільмах («Солом'яні дзвони», «Пропала грамота»), в радіовиставах («Політ стріли», «Кларнети ніжності»). Співачка озвучила низку науково-популярних, хроніально-документальних кінофільмів, теле- і радіо-програм. У 1988 році було знято відеofilm за участю Ніни Матвієнко «Русалчин тиждень». Серед авторських театральних-режисерських робіт співачки музичний спектакль «Під сонцем» (1997) за участю японського танцівника Тадаши Ендо, а також грандіозне музично-сценічне дійство «Золотий камінь посіємо ми» (1998). Заміжня. Має двох синів і доньку. Мешкає й працює в Києві.

— Ніно Митрофанівно, що нового у Вашій творчості?

— Просто живу і співаю! Постійно себе в чомусь реалізую. Я не стою на місці — експериментую.

— Чи не здається Вам, що нині люди стали менше співати? Раніше хоч у селах можна було почути українську пісню, люди більше співали...

— На жаль, сьогодні у людей

домінує споживацька нотка. Наївся-напився — і можна далі жити. Мене вражає сьогоднішнє наше буття, бо веселий спів — це енергія, що лікує та очищає простір. Ось ми вранці прокидаємось і, доки позіхаємо, пташечки вже давно цвірінькають. А люди забувають про те, що повинні встати з ліжка і сказати: «Боже, слава Тобі за все! За те, що я піднявся!» Треба потянутись у тій радості, що ти є, що ти — живий! Як думаєте, чому багато людей в нашій країні не працює? Тому що внутрішня енергетика вже зломлена, люди себе програмують, що вони найнещасніші. А загалом, кожен може сьогодні мати і працю, і радість — треба тільки нести світло всередині серця. Якщо ти даєш позитив у простір, то й отримувеш його у відповідь. «Я хочу працювати, я хочу співати...» Знаєте, радість знаходить того, хто відгукнеться. Коли ти кличеш у радості, без зла, без претензій, то відповідь отримаєш. А коли в людині немає гармонії, коли у ній вирує бажання помсти, зло, то нічого з цього не вийде. Енергія вбивається. З цими людьми важко жити. Я відчуваю їх за кілометр.

— Траплялися прикрі випадки з такими людьми?

— Так, працювала я колись із жінкою, яка постійно розповідала мені негативні історії зі свого життя.

Ніна Матвієнко — один із символів України

НІНА МАТВІЄНКО: «ПІСНЯ — ЦЕ МОЯ СОВІСТЬ»

Ніна Матвієнко в Нью-Йорку, на сцені театру ЛяМаМа

Потім я не могла дійти додому — в мене був такий кепський настрій... Подивіться, скільки сьогодні розлучень в Україні, скільки хворих у лікарнях, скільки невиліковних хвороб! Пам'ятайте: усе це — від зла. Те, що людина накопичувала в собі багато років. То енергетично заблоковані місця, які не лікуються. Багато дітей хворіє, а все через те, що в житлах панує негативна енергетика. У хаті в присутності дитини не можна сваритись, її треба програмувати на любов.

— Ви вже більше сорока років живете зі своїм чоловіком — відомим художником Петром Гончаром. Невже ніколи з ним не сварились?

— Бувало, звичайно, але я почала думати про це, вивчати людську психологію. Знаєте, а така сварка, коли треба людину на духовному рівні «поставити на місце». Це не з'ясування стосунків, а мораль-

на настанова. Якщо людина слова не розуміє, то можна підвищити голос. Але є й інші сварки: люди напиваються, а діти стають свідками брутальних лайок, навіть бійок. Ви знаєте, коли я познайомилась із майбутнім чоловіком, то сказала йому: «Петрусю, мій батько пив і твій також. Тож або ми будемо очищувати наш рід від цього бруду, або наші дороги розійдуться!» І обрали перше.

— Діти пішли вашим шляхом?

— Дочка співає разом зі мною в оркестрі «Київська камерата». Сама пише і робить аранжування пісень, але поки не має ані продюсера, ані директора. Старший син після закінчення художньої академії пішов у ченці і дуже щасливий. Молодший-художник, живе з нами.

— Ваш старший син постригся в ченці?

— Він зробив це за покликом серця. Ми його благословили. Я його питала: «А що коли тебе туди не пустять?» Та Іван мені відповів: «Не пустять — то я під дверима й помру...» Думаю, ці слова коментарів не потребують.

— Ви раді, що у Вас склалося саме так?

— Звісно. За все, що мені Бог послав, я вдячна. Іншої долі я б вже не хотіла. Тим більше, що всі прикрі моменти життя позаду. Але, з іншого боку, якщо б їх не було, то, напевно, я не прийшла б до духовності і не думала б так, як думаю сьогодні.

Один мій знайомий, розпещений колишньою телевізійною популярністю, любить розповідати про те, як його зустрічають зовсім незнайомі люди й кажуть, що щасливі жити в одному районі або в одному місті з ним. «Особисто в мене таких авторитетів небагато, — каже він, — але серед них завжди була й залишилась співачка Ніна Матвієнко, котра назавжди стала символом епохи. Саме цій жінці я можу сказати, що щасливий жити в один час з нею».

— Ніно Митрофанівно, а Ваш чоловік любить співати?

— О так. Він любить співати в авті. Як заведе... «Чом, чом, земле моя...» (Наспіває). Кричить, як дитя мале. А я його в той момент дуже сильно люблю, бо мені подобається, коли він перевтілюється у маленького хлопчика. Ми багато розмовляємо, особливо довгими вечорами, коли буваємо на дачі. Петро — дуже цікавий співрозмовник.

— Про політику говорите з чоловіком?

— Тільки з ним! Петро багато чого спрогнозував у нашій політиці.

— Як Ви ставитесь до того, що нині відбувається в Україні?

— Тільки не треба шукати винних у цих бідах! Ми самі допустили тих політиків до влади. Проблема — в людях, в нас самих. Це ми недозрілі! Мовчимо й терпимо. Інтелігенція помирає тихо. Рідко хто з тих людей вистрибує з вікна чи спалює себе на площі. Вони не вміють боротися палицями, бо їхня зброя — слово. А воно нікому нині не потрібне. Ми повертаємось рилом у зад! Подивіться, кого більше в Україні? Інтелігенції? Ні! Молоді? Ні! У нас багато літніх людей, яким можна щось пообіцяти. Зрештою, їх можна купити. Але за це не можна судити, бо то статус нашої свідомості...

— Як можете пояснити, чому з шести братів і п'яти сестер відомою співачкою стали саме Ви?

— Думаю, що Бог дав дар саме мені. Інші теж співають, але кожен по-своєму. Дві сестри отримали музичну освіту, але не захотіли йти далі. А я не залишила, оскільки бачила в цьому нагороду. Нагороду Господа, що дав мені голос. Спочатку вважала, що це данність, що дісталася у спадок від мами. Але потім зрозуміла, що Бог як дав, так само може і забрати, якщо людина не реалізує свій талант.

— Тобто, крім Божої опіки необхідно, щоб і сама людина прагнула реалізувати своє призначення?

— Звичайно. У мене спочатку була мета, і все, що я задумала, відбулося. Деякі дивуються, але нас мама навчила молитися: «Боженько, допоможи нам!» і «Дякую, Боженько, Тобі за все». Коли я ще була в хорі, вона порадила мені:

«Чому дівчата тебе не люблять? Тому що ти співаєш, ти записуєшся на радіо, а вони ні. Зроби і для них щось добре. Розкажи там, хто у вас ще добре співає». Я так і зробила, сама вибрала дівчат, навіть тих, які були агресивно налаштовані по відношенню до мене. Минули роки, ми всі пішли з хору, але досі залишилися прекрасними подругами.

— **Ваша мама записала диск народних пісень. Ініціатором були Ви?**

— Так. Коли в середині 70-х хор поїхав за кордон, а мене не взяли, я пішла в українське представництво фірми «Мелодія» та запропонувала такий проект. І ми разом з мамою записали диск.

— **До середини 80-х років Ви були невідомі й усі закордонні гастролі хору проходили без Вас. З чим це було пов'язано?**

— Просто не пускали, без жодних пояснень. Іноді доходили чутки, що мене вважають націоналісткою. Хоча нічого націоналістичного в мене не було. Я просто не співала радянських пісень — про Леніна і партію. Який же це націоналізм? Але тоді цього було достатньо, щоб полатати людині долю. Страшні були часи.

— **Чому так сталося, що саме тоді, коли ці часи закінчилися, Ви пішли з хору, якому віддали 25 років життя?**

— Так сталося. Мені здавалося, що ми — і керівник, і хор — повинні бути ближче до подій, які відбуваються в країні. А керівник сказав: «Я керую хором. Нам потрібно співати, а не вникати в політику, тому що на цьому всі погорять». Пізніше я зрозуміла, що він мав рацію.

— **Невже така розмова могла бути достатнім приводом для того, щоб піти?**

— У той час готувався новий союзний договір і багато членів колективу протестували проти нього. Я навіть зі сцени агітувала людей і готувала їх до незалежності. Але мене викликав керівник і сказав, що я повинна співати, а не агітувати. Мене відправили з гастролей... Я не образилася, ні. Просто вирішила дещо змінити своє життя. Але йти було нікуди, а тут ще захворіла сильно, злягла на тиждень. А через тиждень прийшов до мене Валерій Матюхін, керівник камерного оркестру «Київська камерата», і запросив солісткою в колектив. Тому я не шукаю сьогодні правих і винних у моєму відході, так мало статися — і так сталося.

— **Ніколи не пропонували повернутися?**

— Ні. Та я б і не пішла.

— **Під час роботи в хорі у Вас була сольна діяльність, була участь у вокальному тріо «Золоті ключі». Це не знайшло ніякого продовження?**

— Так, ми співали утрюх: Марія, вдова Івана Миколайчука, Валентина Ковальська і я. І коли я пішла, їм теж стало нічого робити в хорі. Але потім між нами відбулися певні непорозуміння. Я звикла говорити все, що думаю, а це не кожному подобається. І в нас вийшла незгода, яка затягнулася аж на три роки. Потім завдяки чоловікові і його повчанням я перша пішла на примирення. Я дуже їх люблю, вони мене люблять, і не ми винні, що так сталося. Часто трапляється, що обставини сильніші за нас.

— **У чому полягає сьогоднішня ваша робота?**

— Основна робота — це камерний оркестр «Київська камерата».

Часто запрошують в хор імені Левка Ревуцького, іноді працюємо в тріо «Золоті ключі», але запрошують вже не часто.

— **Ви вважаєте себе класиком народного співу?**

— Я ніколи не думала про це. Мені здається, зараз багато народних співачок, які дуже цікаві.

— **А представником шоу-бізнесу себе вважаєте?**

— Ні. Я живу так, як я живу. Так, мене запрошують на концерти, але у мене немає гастролей, у мене немає продюсера. Тому не знаю, шоу-бізнес це чи ні.

— **Є в шоу-бізнесі виконавці, з якими Ви ніколи б не погодилися співпрацювати?**

— З тими, хто мене не запросить. І ще: чи в змозі я зробити те, що вони пропонують.

— **Кому з українських виконавців симпатизуєте?**

— Для мене Анжеліка Рудницька — це жінка-подвиг, дуже сильна співачка і цікава людина. Росава — гарна дівчина, яка йде в житті своїм шляхом. Мені здається, у неї дуже великі перспективи. Українська естрада в цілому не погана — не вульгарна і в ній є мораль. Є «Божичі», є Олег Скрипка, є народна пісня.

— **У Ваших піснях квітуть українська історія, і стільки в ній смутку... Вже ми стали державним народом, стаємо на рівні ноги, самі освічуємо собі шлях, але чи він буде?**

— Віра нас живила стільки століть, давала нам силу. Тепер ми незалежні, а все одно є якась тривога, бо не так вона легко нам дається ця воля, ця незалежність. Є підсвідомо тривога, онде подивіться, яка нині влада користується нашою незалежністю. Крадуть мільярдами, перетворюють Україну на пустку. Я вірю, що недовго їм ще жирувати, змете їх народ. А опісля якраз на жінок випаде тяжка ноша, на їхні плечі ляже відповідальність підняти Україну з руїни. Така нам доля випала. Тож кому сьогодні, як не жінці, стати на сторожі цього часу, зупинити цю трагедію, ну як вам сказати, ще, може, засвітити десь сонце в душі, в хаті, вікнах, запалити свічку надії, врятувати сьогодні нашу Україну. Україна — це не просто так. Україна — це великий образ, і як кожен образ, вона пройшла свій шлях. Україна — це люди, це земля.

— Ви знаєте, в чому справа? Ми в душі не раби. Нам фізично нав'язана ота петля, отой зашморг, але він кожен день чекав своєї розв'язки. Тепер ніби розв'язали. А цей ланцюг, він на тілі сліди залишив, ще плечі не розправлені, але вільні ми по своєму духу, і тому — скільки б їх не було — три, чотири століття, а цей дух свободи в нас не занепадає. У тяжкий, тьмяний час, коли волею і не пахло, я сиділа і думала: що ж далі? І нині зло ходить по землі. У вигляді олігархів, владоможців. Але молодь гарна. Молодь від природи росте, як листя при дереві — полетіло, прилетіло, приліпилося до чогось — живуче. Молодим і не пахла ніколи та розкіш, яка раніше була для партійних функціонерів, що нині мають персональні пенсії і кричать: верніть нам наше! А оці скоробагатки! Звідки в них оце багатство? Все це награвоване, забране в народ. Але час все розставить на місця. Ми повинні самі себе своїми ділами переконати, що ми працелюбні люди, нам треба лише нечисть цю вимести і поставити доброго провідника. Сьогодні нас є кому тягти вниз, є багато ворогів у самостійній Україні, і це не сини її, а яничари. А найтяжче перевиховати яничарів. Синів дуже мало, вони поки що біля хати. А тим, що стали за кермо, а до того десь по сорок років працювали в чужій системі, якщо їм сказати: «Ось Україна, твоя рідна мати, вона вбога і просить припинити пограбунок», вони не озвуться до неї. Така сьогодні наша Україна. Але є й інша, і це вселяє надію.

— Ви правду кажете. Вам це боліло все життя, це притаманно для Західної України — жити надією. А в нас все вимордувано, бо ми все життя були «під москалями». Де москаль проходить, там уже не піднімається трава. Там, якщо душа десь трошки проросла, то вона або згодом згине, або виросте аж через століття. У нас не виховували почуття патріотизму з дитинства. Розумієте, ми не знали слова «Україна», ми не знали, що ми є діти своєї

це матері-сироти, це старі, немічні люди, які просять милостиню. Чим можна пояснити той глум над старістю — занепадом народної моралі, байдужістю?

— Мені доводиться часто бувати на вокзалах і там бачити нашу бідність, наші страхоття. Перше, чим вразив мене Чернігів, це ті куфайки страшні, бобки-бобочки, шубейки-плюшки, в які одягнуті люди. Жінки, перев'язані картатими хустками, яких давно і в прода-

Диск народних пісень у виконанні матері Ніни Матвієнко Антоніни Ільківни

З чоловіком Петром Гончаром

З донькою Антоніною, яка також стала співачкою

— **Дивіться, скільки нас топтано, скільки нищено, якби інший народ, то хтозна, чи він взагалі не зник би з лиця землі. Отже, мабуть, в генах нашої нації закладена ота сила незнищенності...**

— **Ми в Галичині часто говоримо, що нам оптимізм дає Східна Україна. Хай там менше людей, які стали на шлях національного і державного відродження, але вони дуже віддані українській справі, і їхні настрої передаються іншим. А які Ваші враження?**

землі, от десь є Батьківщина, але не під твоїми ногами і твоїми руками. Я не знала цього слова. В дев'ятнадцять років, зустрівшись з Іваном Миколайчуком, а спершу з його Марією, вперше почула таємні застережливі слова, яких не можна вголос казати. Потихеньку до мене доходило. А згодом мій чоловік, тоді ще мій хлопець, Петро Гончар, взяв дві мої руки і так, що мав у душі і що знав, сказав мені. І перше, що розповів, — про Василя Симоненка, про те, що є поети, яких б'ють, відбивають їм печінки за те, що вони не бояться сказати, як люблять рідну землю. Це була перша правда, яку я так пережила, і страшно злякалася цієї влади. Кожен раз думала, що я в їхніх руках, я кожен день можу бути вбитою, і ніхто ніде мене не знайде, бо що для них значить когось вбити. Я весь час думала, як я вижила в цій системі? Я ж була в їхніх руках.

— **На Всеукраїнському з'їзді Союзу Українок Ви схвилювано говорили, що найбільша неслава, яка вкрила Україну,**

жу немає, з кошовками. Такі змордовані людські обличчя, немов після Голодомору. Просять гроші. Недавно йшла через підземний перехід на площі Незалежності, а там жінка лежить на цементі і просить грошей. Мені мама казала колись: «Просять, дай те, що є, останнє віддай, хоч по копійці, але ніколи не пройди повз». Навіть як п'яниця лежить з руками чи ногами покаліченими, це теж гріх наш. Іноді бачу — здорові мужики такі, в них пропиті морди, то мені їх і не шкода. Є серед них і скалічені, котрі могли б стати корисними для суспільства. Їх треба рятувати, бо це ж наші люди, якимось їх до роботи привчити. Ще я хочу сказати, що ми сьогодні не такі вже порядні щодо наших матерів. І держава їх забула. Ця мізерна пенсія... У селі в основному жінки-вдовиці, чоловіки п'ють, навіть при живому чоловікові сьогодні жінка — вдова, і вона мусить шукати пляшку, бо нині платять пляшкою, щоб вюрвати ниву коло своєї хати, потім заволочити — знову за пляшку. Довели жінку, що вона мусить самотонку варити. Мені це все болить.

— **Тому й пісні ваші такі сумні?**

— Я часто чую: «Ой, Ніно, ти що не співаєш, то плачеш». А від чого мені веселитися? Що ж я, візьму цю пісню й покину? Вона ж так само сирота, вона ж так само — з простягнутою рукою. Сьогодні пісня стоїть у підземному переході і просить, щоб про неї згадали. Вона все ще в немилої, їй не хочуть слухати, молоді виходять із залу, вони вже в закордонних одягах, їм вже ці пісні про матір і про диких гусей не потрібні. А мені — потрібна, їй не можу забути. Пісня — це моя совість, яка ходить за мною. І я її не покину, щоб там не було.

Інтерв'ю провела Катерина Власюк

В УКРАЇНІ

ГЕНПРОКУРАТУРУ
ХОЧУТЬ ВИВЕСТИ
З-ПІД КОНТРОЛЮ
ПАРЛАМЕНТУ

В опозиції заявляють про плани Банкової щодо продовження повноважень генпрокурора і заборони Верховній Раді висловлювати йому недовіру. Про це 1 липня заявив на погоджувальній раді лідер фракції «Батьківщина» Арсеній Яценюк.

«Адміністрація президента пропонуватиме збільшити термін повноважень органів прокуратури та особисто генпрокурора на два роки, а крім того, буде скасовано право Верховної Ради висловлювати недовіру генпрокурору», – заявив Яценюк. «Це означає, що Генпрокуратура взагалі вийде з-під контролю законодавчої гілки влади», – зауважив він. За словами Яценюка, відповідними змінами також передбачено, що «в органів прокуратури залишиться загальний нагляд». Він також нагадав, що Венеціанська комісія висловила готовність розглянути український закон про прокуратуру і звернувся до голови ВР Володимира Рибак за проханням направити законопроект на розгляд комісії, щоб у вересні можна було одержати її висновок.

Як відомо, раніше у проекті концепції змін до Основного закону, який знаходиться на розгляді конституційної асамблеї, пропонувалося продовжити термін повноважень Генпрокурора до 7 років.

НІМЕЦЬКІ ЛІКАРІ:
ЮЛІЙ ТИМОШЕНКО
НЕОБХІДНА ТЕРМІНОВА
ОПЕРАЦІЯ

Німецькі лікарі порекомендували Юлію Тимошенко якомога швидше зробити операцію, бо її стан не прогнозований – вона навіть може стати інвалідом. Про це повідомила її донька Євгенія, посилаючись на рекомендації німецьких лікарів з клініки «Шаріте».

«У результаті клінічного обстеження, яке провели німецькі лікарі з «Шаріте», вони встановили, що у зв'язку з погіршенням здоров'я моєї мами з рецидивом болю у спині, пов'язаного з грижею, вони рекомендують операцію, яка допоможе запобігти проявам рецидивів у майбутньому», – сказала вона журналістам біля ЦКЛ №5 1 липня. Є.Тимошенко підкреслила, що німецькі лікарі наполягають на тому, щоб операція було проведено якомога швидше.

Дочка экс-прем'єра наголосила, що її сім'я довіряє українським лікарям, «які роблять все можливе», однак усвідомлює, що українські фахівці перебувають «під жорстким тиском» влади. Тому, за її словами, рідні экс-прем'єра наполягають на тому, щоб операцію проводили саме німецькі лікарі з клініки «Шаріте».

Нагадаємо, 19 червня президент Віктор Янукович під час зустрічі з лідерами парламентських фракцій, в тому числі з лідером фракції «Батьківщина» Арсенієм Яценюком, дав зрозуміти, що не виключає можливості відпустити Тимошенко на лікування за кордон.

НОВІ ПРАВИЛА
НАРАХУВАННЯ ПЕНСІЙ

В Україні 1 липня набрав чинності закон № 231-VII «Про внесення змін до деяких законів України щодо призначення та індексації пенсій».

Згідно із законом, врегульовано низку питань пенсійного забезпе-

чення: про зарахування до страхового стажу часу перебування у відпустці за вагітністю та пологами, виплати пенсії за втратою годувальника дітям, які досягли 18-річного віку, в період перерви у навчанні, про зміну механізму перерахунку пенсій з 1 березня кожного року, про оптимізацію зарплати для обчислення пенсії шляхом першочергового виключення періодів одержання допомоги з безробіття, про вдосконалення механізму визначення середньомісячного коефіцієнта зарплати особи у разі, коли є неповний місяць страхового стажу. Набуває також чинності змінений механізм щорічного перерахунку призначених пенсій з 1 березня кожного року. Порядок проведення такого перерахунку, як і раніше буде визначатися у межах бюджету Пенсійного фонду за рішенням Кабінету міністрів України.

КИШЕНЬКОВИЙ СУД
І СПРАВА ЮРІЯ
ЛУЦЕНКА

Києво-Святошинський районний суд Київської області відмовив у задоволенні скарги экс-міністра внутрішніх справ України Юрія Луценка на закриття кримінального провадження щодо першого заступника генпрокурора Рената Кузьміна, слідчого Генпрокуратури Сергія Войченка, суддів Печер-

ського і Апеляційного судів, які ініціювали затримання і арешт Луценка.

«Скаргу Луценка та його захисника на постанову слідчого з особливо важливих справ ГПУ про закриття кримінального провадження за відсутності кримінальних злочинів залишити без задоволення», – повідомив суддя Нікушин.

Зокрема, суд констатував, що в діях першого заступника генпрокурора і слідчого ГПУ, а також суддів районних судів відсутні кримінальні правопорушення щодо арешту Луценка.

Нагадаємо, 26 грудня 2012 року захист Луценка надіслав до прокуратури заяву про притягнення до кримінальної відповідальності першого заступника генпрокурора Р. Кузьміна та слідчого прокуратури Войченка за прийняття ними постанови про затримання і арешт Луценка у грудні 2010 року.

Екс-міністр також вимагав притягнути до кримінальної відповідальності суддів Печерського райсуду Києва та Апеляційного суду столиці.

SHELL ЗАНЕПОКОЄНА
ВТРУЧАННЯМ ВЛАДИ
В ДІЯЛЬНІСТЬ
ГАЗОВОГО РИНКУ

Компанія Shell занепокоєна спробами ручного втручання в український газовий ринок з боку влади. Про це повідомив в інтерв'ю газеті «Бізнес» голова компанії Shell в Україні Грехем Тайлі.

Раніше міністр енергетики та вугільної промисловості України Едуард Ставицький повідомив, що Кабмін на засіданні 19 червня ухвалив рішення, згідно з яким зобов'язав приватні видобувні компанії в період з 1 липня до 15 жовтня поточного року направляти 50% видобутого газу на закачування в підземні сховища. За словами міністра, такий захід надасть можливість додатково акумулювати в ПСГ близько 1 млрд. куб. м газу. Згідно із затвердженням урядом прогнозним балансом надходження та розподілу природного газу на 2013 рік, закачування газу до ПСГ передбачалося в обсязі 8,457 млрд. куб. м, зокрема газу власного видобутку – 5,502 млрд. куб. м, імпортованого – 2,955 млрд. куб. м.

Як відомо, 24 січня 2013 року в Давосі було підписано угоду між

компанією Shell і «Надра Юзівська» про розподіл продукції від видобутку нетрадиційного газу на Юзівській ділянці. Shell та Chevron будуть видобувати газ не самі, а з українськими партнерами – спільними підприємствами, створеними НАК «Надра України» (90%) та маловідомою компанією «СПК-геосервіс» (10%).

ПОВСТАННЯ
У ВРАДІВЦІ

1 липня понад 1000 мешканців села Врадівка, що на Миколаївщині, оточили будівлю районного суду з вимогою покарати міліціонера і таксиста, яких підозрюють в зґвалтуванні і нанесенні тяжких тілесних ушкоджень молодій жінці. Після мітингу натовп вирушив до райвідділку міліції й почав його штурмувати.

Співробітники міліції та високопосадовці, які були на місці штурму, забарикадувалися у підвалі. Всі службові автомобілі, що знаходилися біля внутрішнього двору райвідділу, розбиті. За інформацією ОО «Селянський фронт», було близько 10 пострілів з блку правоохоронців, коли мешканці намагалися прорватися до будівлі міліції.

26 червня троє чоловіків затягнули в автомобіль 29-річну жінку, вивезли її в лісосмугу біля села Сирове і зґвалтували. По дорозі і на місці зґвалтування жінку жорстоко били. В даний час потерпіла знаходиться у відділенні нейрохірургії Миколаєва. У неї діагностовано відкриті переломи черепа в декількох місцях, різані рани голови, обличчя, численні удари і гематоми. Жінці вже зроблено дві хірургічні операції, стан її розцінюється як важкий.

Жертва насильства повідомила слідчому, що її побили і зґвалтували два офіцери міліції – лейтенант Дмитро Поліщук та старший лейтенант Євген Дрижак.

У побитті також брав участь місцевий таксист на прізвище Рябіненко.

ПОЛЬСЬКИЙ
ПРЕЗИДЕНТ ВШАНУЄ
ПАМ'ЯТЬ ЖЕРТВ
ВОЛИНСЬКОЇ ТРАГЕДІЇ

Президент Польщі Броніслав Коморовський 14 липня відвідає Луцьк, де вшанує пам'ять жертв Волинської трагедії 1943-1945 років. Про це повідомляють польські ЗМІ. Згідно з інформацією, польська сторона сподівається і на участь у цих заходах українського президента Віктора Януковича. За даними польських ЗМІ, це питання обговорювалося на зустрічі двох президентів у Віслі 3 липня.

Як відомо, сенат Польщі 20 червня ухвалив заяву «У 70-ту річницю Волинського злочину», в якому ці події було названо «етнічною чисткою з ознаками геноциду» і наголошується, що жертвами антипольської акції УПА були приблизно 100 тисяч поляків. На підтримку до-

кумента проголосували 55 сенаторів із 100, 20 висловилися проти.

У відповідь на це 21 червня ВО «Свобода» заявила, що ця заява не сприяє добросусідським відносинам України та Польщі і перекреслює спроби примирення в складних питаннях історичного минулого обох народів.

«Свобода» також зазначає, що польські політики говорять лише про польських жертв УПА і не хочуть помічати тисяч вбитих військами Армії Крайової українців, а цифра в 100 тисяч польських жертв нічим не обґрунтована і «також є політичною спекуляцією на пам'яті загиблих у конфлікті людей».

20 РОКІВ ТОМУ
В УКРАЇНІ ВПЕРШЕ
ПОДЗВОНИЛИ
ПО МОБІЛЬНОМУ
ТЕЛЕФОНУ

Двадцять років тому – 1 липня 1993 року – в Україні було здійснено перший дзвінок по мобільному телефону. Його зробив перший Президент нової України Леонід Кравчук. Про це повідомили в прес-службі «МТС Україна». Згідно з повідомленням, Леонід Кравчук поспілкувався з послом України в Німеччині Іваном Пісковим. Ця розмова у мережі першого українського мобільного оператора УМС (нині – «МТС Україна») і поклати початок мобільної ери в Україні. Як згадує Олег Проживальський, директор з корпоративного управління і

контролю «МТС Україна», а на той час перший міністр зв'язку України, «перший дзвінок по мобільному телефону – це був дуже хвилюючий момент. Леонід Макарович Кравчук перерізав телефонний дріт, що символізувало старт розвитку мобільного зв'язку в Україні, і кілька хвилин поспілкувався по мобільному телефону з нашим послом у Німеччині». Проживальський зазначив, що Україна, ставши незалежною державою, мала потребу також і в сучасній і незалежній системі зв'язку, і «ми розуміли, що якісний зв'язок – це розвиток економіки і залучення інвестицій». Незважаючи на те, що перших абонентів налічувалося лише кілька тисяч, а мобільний зв'язок і устаткування були дуже дорогими, «ми все ж таки вірили, що за мобільними технологіями – майбутнє. Як бачите, ми не помилилися», – сказав О.Проживальський.

За повідомленнями українських видань та інформаційних агенцій

Америка в особах

Катерина Кіндрась,
власний кореспондент
«Нової газети» в Америці

Ніколас Валенда мріяв перейти тросом через Гранд-каньйон ще з дитинства. 24 червня його мрія здійснилася. 34-літній американець планував свій трюк протягом чотирьох останніх років, останні кілька тижнів тренувався на Флориді, проходячи кожного дня по 300 метрів без страхівки на канаті. Для більш достовірних, більш наближених до умов майбутнього експерименту канатоходцю створили штучний вітер з поривами 80 кілометрів на годину. Валенда йшов металевим тросом завдовжки 450 метрів товщиною 5 сантиметрів з балансиrom, постійно нашіптуючи молитву. Швидкість вітру в каньйоні сягала 60 кілометрів на годину, причому пил потрапляв йому на контактні лінзи. Останні кілька кроків він буквально біг. «Прогулянка над прірвою» Великого каньйону в штаті Аризона зайняла в нього 23 хвилини.

Валенда ризикував життям не просто заради розваги, він — із династії канатоходців. На його рахунок вже сім рекордів Гіннеса: в 2008 році йому вдалося проїхати велосипедом 45 метрів канатом на висоті 40 метрів, минулого року він перетнув Ніагарський водоспад по тросу на висоті 50 метрів. У серпні минулого року пройшов по канаті, натягнутому на висоті 50 метрів над пляжем в гальній столиці Східного узбережжя — Атлантик-сіті. У 2011 році Валенда встановив світовий рекорд на даху 23-поверхового казино «Тропікана» в Атлантик-сіті, продемонструвавши так зване Колесо смерті. Того ж року разом з матір'ю вони пройшлися між двома хмародерами Condado Plaza Hotel в Пуерто-Ріко. В червні 2011 року Нік Валенда показав трюк з гелікоптером на висоті 250 футів (76 метрів) над землею, тримаючись за край літального апарата лише зубами.

Валенда виходить на герць зі смертю не просто так, він — із династії канатоходців. Причому династії глибинної, яка практикує різноманітні складні повітряні трюки ще з XVII століття. Він представник сьомого покоління канатоходців, яких називають в Америці «Літаючі Ва-

ленди» — The Flying Wallendas.

Його прадід Карл Валенда загинув у 73 роки, коли впав з натягнутого тросу під час виступу в Пуерто-Ріко. У 1962 році там же знаменита повітряна піраміда з 7 осіб «поламалася», двоє членів родини Валендів загинули й один — дядько Маріо — став паралітиком на все життя.

Але це не відвернуло Ніколаса Валенду від небезпечного екстриму. Більше того, прадіда Карла Валенду він вважає прикладом для наслідування, найбільшим героєм. «Таке відчуття, що я стою на плечах свого діда-гіганта», — признається він.

Нік Валенда народився 24 січня 1979 року в сім'ї циркачів. Акробат, повітряний гімнаст, еківілібрист, канатоходець, каскадер, він почав виступати в цирку

Нік Валенда над Гранд-каньоном, найглибшою прірвою на Землі

ЛІТАЮЧІ ВАЛЕНДИ

24 червня американський канатоходець Нік Валенда на висоті 450 метрів над землею перетнув за 23 хвилини без страхівки Гранд-каньйон — найбільшу прірву планети

Нік Валенда над ревучою Ніагарою

з 13 років. А в 1988 році вирішив здійснити кар'єру канатоходця і став «королем канату», як його сьогодні називають.

Нік прийшов у цей світ в Сарасоті (штат Флорида) в сім'ї Деліла Валенси й Террі Троффера. У 2-літньому віці батьки купили синові гойдалку. Перед тим, як закінчити її монтувати, батько помітив, що його син сам виліз аж на перекладину і зробив somersault. Цирковий трюк, якому його ніхто не вчив. Відтак він почав виступати з сім'єю в цирку. Першою в 1981 році була роль клоуна в SeaWorld San Diego.

По канаті ж він почав ходити в дволітньому віці, тримаючись за руку матері. У 4 роки він вже почав ходити самостійно, вивчаючи перші вправи-премудрості професії від свого батька. У 6-літньому віці Нік вперше побачив Ніагарський водоспад і сказав собі, що одного дня він обов'язково пройде над ним по канаті.

Прогулюючись над Ніагарським водоспадом, вперше в житті, за наполяганням тележурналістів, він був змушений скористатися страхівкою. Йому знадобилося два роки боротьби з американським та канадським урядом, щоб отримати дозвіл на такий «трюк» і перейти над ревучою Ніагарою через кордон двох країн.

Більшу частину свого життя він провів на канаті, живучи в пересувному будиночку (мобіл-гомі), оскільки його батьки були в постійних роз'їздах Америкою й світом.

У 12-літньому віці в інтерв'ю журналістам він сказав, що не пов'язуватиме своє життя з канатоходством, тому що «так Валенси ризикують вимерти», й мріє стати пілотом. Його мати Деліла Валенда навіть написала книгу The Last of the Wallendas, передбачаючи, що династії Літаючих Валенд настає кінець, і закінчиться вона на її генерації.

Ставши дорослим, Нік обрав коледж і вирішив стати лікарем, однак у 1998 році його плани різко змінилися. У 19-літньому віці його взяли в сімейну піраміду на канаті, яку демонстрували його батько, мати та інші члени родини. Шоу відбувалося в Детройті (штат Мічиган) й було присвячене пам'яті Карла Валенси. Після того виступу Нік вирішив робити кар'єру канатоходця, зрозумівши, що долю не обдуриш, і що він «народжений саме для цього».

Їх тоді показували по всіх телеканалах світу й хлопець сказав сам собі: «Якщо світ приділяє такому екстриму стільки уваги, то це означає, що вони, Валенси, повинні підтримувати цю легенду людського безстрашшя...»

Й він окунувся у стихію боротьби зі страхом і обставинами з головою, створюючи легенду реальними вчинками.

Навіть серце й руку своїй майбутній дружині Ерендірі запропонував також «на висоті» 30 футів (9,1 метра) під час шоу в Монреалі (Канада). Було це в 1999 році. Він дійшов до середини канату, став на коліно й попросив Ерендіру стати його дружиною. Перед очима й у присутності 25 тисяч глядачів. Через тиждень вони одружилися.

Сьогодні вони виховують трьох дітей, які також виростають акробатами. Наймолодша донька Евіта бере участь у родинних повітряних видовищах з 6-місячного віку, з того самого моменту, коли навчилася балансувати на батькових долонях. Недаремно ж, нова книга Ніка Валенси, яка побачила світ цього року, так і називається «Баланс».

Його батько після 36-років цього бізнесу вийшов на пенсію. Сам же Нік ніколи не мав серйозних травм — найгіршою травмою, каже він, був поламаний палець на нозі, коли грали в футбол.

Те, що він робить, схоже більше на циркове мистецтво, ніж на спорт. Хоча кожен «номер» Нік ретельно прораховує й тренується щодня по-олімпійськи: 6 годин на день, 10 годин на тиждень проводить так званий weight training, 5 годин практикує вправи з аеробіки. «Але найголовніше, — каже він, — підготувати себе психологічно, переконати себе, що робиш те, що любиш робити...»

Життя Ніка Валенси застраховане на 20 мільйонів доларів. Коли його запитують про страх, він відповідає: «Я не боюся смерті, хоча хотів би померти природною смертю й в якомога старшому віці. Єдиний, кого я боюся, це Бог...»

В АМЕРИЦІ

КОМІТЕТ СЕНАТУ
УХВАЛИВ РЕЗОЛЮЦІЮ
В СПРАВІ ТИМОШЕНКО

Комітет з міжнародних відносин Сенату США 25 червня ухвалив проект резолюції (S.Res.165), що закликає українську владу звільнити колишнього прем'єр-міністра України Юлію Тимошенко з ув'язнення.

Проект резолюції було ухвалено з кількома поправками, які не впливають на основний зміст тексту, вперше представлено на розгляд Комітету 10 червня.

Автором резолюції є сенатор-демократ зі штату Іллінойс Річард Дурбін. Співавторами виступили впливові сенатори Джон Бароссо, Барбара Боксер, Бенджамін Кардин, Кристофер Мерфі та Марко Рубіо.

Резолюція набере чинності після розгляду та схвалення її повним складом Сенату США. Дату голосування поки що не визначено.

БАРАК ОБАМА
ЗАВЕРШИВ
АФРИКАНСЬКЕ ТУРНЕ
ВІЗИТОМ ДО ТАНЗАНІЇ

Президент США Барак Обама прибув 1 липня до Танзанії, що стала останньою зупинкою в рамках його тижневого турне трьома країнами Африки. На ланцюжці в Дар-ес-Саламі американського президента та його сім'ю привітали президент Танзанії Джакайя Кік-

вете та група танцюристів і барабанщиків. У ході дводенного візиту Обама провів переговори з Кікветте, зустрівся з лідерами ділових кіл та виступив на форумі виконавчих директорів бізнесу. Танзанія є одні-

єю з восьми країн, які беруть участь в ініціативі, оголошеній президентом Обамою у неділю, 30 квітня, і покликаний сприяти виробництву електроенергії в африканських країнах, що знаходяться на південь від Сахари. Під час промови у Кейптауні (Південна Африка) президент США з'ясував деталі програми, яка передбачає виділення 7 мільярдів доларів на розвиток електроенергетики в регіоні.

ДОЛЮ ЕДВАРДА
СНОУДЕНА ПУТІН
І ОБАМА ДОРУЧИЛИ
ВИРІШИТИ
СПЕЦСЛУЖБАМ

Президент Росії Володимир Путін і президент США Барак Обама доручили ФСБ і ФБР знайти взаємоприйнятний вихід із ситуації, що склалася довкола колишнього співробітника ЦРУ Едварда Сноудена. За словами голови Ради безпеки Росії Патрушева, ані в Обами, ані в Путіна поки немає готового варіанту, тому вони доручили керівникам спецслужб налагодити постійну взаємодію для пошуку рішення.

Едвард Сноуден, що видав світовим ЗМІ численні таємниці американських спецслужб, зокрема про прослуховування телефонних розмов та контроль за листуванням в інтернеті, вже тиждень знаходиться в транзитній зоні московського аеропорту «Шереметьєво». Президент Росії Володимир Путін заявив, що экс-працівник американських спецслужб Едвард Сноуден може залишитися в РФ, якщо припинить завдавати шкоди США.

Напередодні президент Еквадору Корреа Рафаель підтвердив, що Е.Сноуден висловив своє бажання отримати політичний притулок в Еквадорі в бесіді з еквадорським послом у Москві. При цьому президент зазначив, що ще не ухвалив рішення про надання Сноудену можливості приїхати до Еквадору. Тим часом, стало відомо, що Е.Сноуден попросив політичного притулку в 15 країн.

АМЕРИКАНСЬКІ
СПЕЦСЛУЖБИ
ПРОСЛУХОВУВАЛИ
ПРЕДСТАВНИЦТВА
ЄВРОСОЮЗУ

Британське видання Guardian оприлюднило деталі документа, наданого колишнім співробітником компанії Booz Allen Hamilton – підрядника Центрального розвідувального управління США – Ед-

вардом Сноуденом. У документі, датованому вереснем 2010 року, перераховані 38 посольств і дипломатичних місій, які позначені

як «цілі» американської спецслужби. Серед них – представництва ЄС, Франції, Італії, Греції, Японії, Мексики, Південної Кореї, Індії та Туреччини. 30 червня німецьке видання Spiegel також з посиланням на документи, надані Сноуденом, написало, що американські спецслужби прослуховували представництва Європейського Союзу у Вашингтоні та Нью-Йорку та зламували їхні комп'ютерні мережі. Влада країн ЄС висловила стурбованість цією інформацією й вимагає від Вашингтона офіційних роз'яснень. США заявили, що готові обговорити дипломатичними каналами з ЄС скандальні повідомлення про прослуховування.

СЕНАТ США
ПРОГОЛОСУВАВ
ЗА ІМІГРАЦІЙНУ
РЕФОРМУ

Сенат США ухвалив законопроект про імміграційну реформу, завдяки якому 11 мільйонів нелегальних іммігрантів матимуть можливість стати на шлях до майбутнього громадянства. За законопроект проголосували 68 сенаторів, а проти – 32. Цей закон дозволяє 11 мільйонам іммігрантів, які в'їхали в США нелегально, залишитися в країні і згодом отримати громадянство. У той же час, реформа передбачає посилення заходів контролю на кордоні з Мексикою. Планується збільшити кількість співробітників прикордонної служби на 20 тисяч осіб і збільшити протяжність прикордонної огорожі на 1 100 кілометрів.

Президент Барак Обама підтримав закон про імміграційну реформу, назвавши результати голосування в Сенаті важливим кроком для усунення недоліків системи, яка, як він вважає, не спрацьовує. Однак тепер законопроект повинен

бути затверджений Палатою представників, де його шанси на ухвалення відносно малі. Консервативні республіканці виступають проти, за їхніми словами, амністії для тих, хто порушив закон.

НАЦІОНАЛЬНУ АЛЕЮ
США ЗАСИПАЛИ
КІСТКАМИ НА ЗГАДКУ
ПРО ГЕНОЦИДИ

Цими днями музейно-паркова зона столиці США була вкрита... кістками. Цьому передували три роки кампанії, покликаної повернути увагу до сучасного геноциду. Три дні ділянку перед будинком Конгресу обкладали паперовими кістками, зробленими по всьому світу. Лише у Сполучених Штатах до їх створення долучилось чверть мільйона людей, значна частина

яких – діти. Загалом, участь у мистецькому проєкті «Один мільйон кісток» взяли люди з тридцяти країн світу. Усе почалося з однієї кістки. А вже через кілька годин музейно-паркова зона перед Капітолієм була вкрита штучними людськими кістками. Цю символічну масову могилу створили тисячі волонтерів.

Акцію задумала Наомі Наталі, засновниця неурядової організації «Один мільйон кісток». Її місія – використати мистецькі та громадські засоби з тим, щоб привернути увагу до геноциду. Покладання кісток – лише одна частина триденної акції. Наомі Наталі сподівається, що мільйон кісток перед Капітолієм стане постійною інсталяцією, яка вшановуватиме знищені через геноцид життя.

В АРИЗОНІ В БОРОТБІ
З ПОЖЕЖАМИ
ЗАГИНУЛО
19 ПОЖЕЖНИКІВ

У штаті Аризона, в боротьбі з пожежами загинули 19 пожежників. Цю інформацію підтвердили в Асоціації працівників пожежної служби США. Представник адміністрації штату розповів телеканалу CNN, що загинули входили до складу елітної бригади пожежників. За його словами, вони виявилися у вогневу кільці, і до того моменту, коли до них змогла добратися допомога, пожежники були вже мертві. Пожежа спалахнула 28 червня біля містечка Ярнел, що приблизно за 130 кілометрів на північний захід від Фінікса. З того часу вогонь охопив територію площею в 800 гектарів, знищивши кілька будівель. У боротьбі з

вогняною стихією беруть участь понад 200 пожежників. Барак Обама, який перебував з візитом в Африці, зробив заяву, в якій назвав загиблих героями. Президент також зазначив, що він і перша леді Мішель Обама приєднуються до «молитов і думок про сім'ї цих хоробрих людей і всіх тих, чий життя докорінно змінилося в результаті цієї жахливої трагедії».

Влада евакуювала мешканців Ярнел і ще одного населеного пункту, який знаходиться поблизу. Під загрозою перебувають сотні будинків.

У ЗАХІДНИХ ШТАТАХ
АНОМАЛЬНА СПЕКА

Західні штати США накрила хвиля небезпечної спеки. У місті Фінікс (штат Аризона) відкрилися тимчасові центри охолодження для бездомних і літніх людей. У місцевому зоопарку тиграм дають заморожену рибу. Авіакомпанії стежать за підвищенням температури, щоб встановити, наскільки безпечно здійснювати польоти. Потужний антициклон, який пану-

вав у регіоні протягом 30 червня – 2 липня, приніс на південний-захід США екстремальні температури навіть за місцевими мірками. Температура повітря в знаменитій Долині Смерті сягнула 53 градусів за Цельсієм, що лише трохи менше рекордних 56 градусів, зафіксованих рівно 100 років тому. За даними Національної метеорологічної служби, 30 червня у Фініксі було 47 градусів за Цельсієм, і така ж спека була в Лас-Вегасі. За всю історію цих міст така висока температура фіксувалася тут лише двічі. Спекотну погоду зафіксовано й далі на північ – у місті Ріно (штат Невада), по всій Юті і в окремих районах штатів Вайомінг і Айдаго.

За повідомленнями світових та американських інформаційних агентств

Заповніть заявку он-лайн і отримайте знижку **\$250**

Подавайте заявку на будинок в кредит онлайн - www.rufcu.org
в будь-який час, коли Вам зручно!

- І Ви отримаєте відповідь на протязі двох днів.
- Якщо ви зацікавлені в покупці власного будинку скористайтеся низькими відсотковими ставками!

**ПОЗИКИ на
НОВІ автомобілі**
ПОЗИКИ на вживані автомобілі від **2.75%*APR**

Від **2.50%*APR**
* Annual Percentage Rate

UKRAINIAN **УКРАЇНЬСЬКА**
FEDERAL CREDIT UNION ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТНА СПІЛКА

MAIN OFFICE | 824 Ridge Rd East | Rochester, NY 14621 | 585.544.9518 | fax 585.338.2980

BRANCH OFFICES ALBANY, NY SACRAMENTO, CA SYRACUSE, NY BOSTON, MA PORTLAND, OR BUFFALO, NY
518.266.0791 916.721.1188 315.471.4074 781.493.6733 503.774.1444 716.847.6655

www.rufcu.org 877-968-7828 Federally insured by NCUA

www.rufcu.org
877-968-7828

Federally insured by NCUA
EQUAL HOUSING LENDER

APR = Annual Percentage Rate, Річна відсоткова ставка. Відсоткова ставка залежить від вашого фінансового стану. Відсоткові ставки від 2.50 і вище. Відсоткові ставки можуть змінюватися без попередження. Інші відсоткові ставки доступні для вас. Відсоткові ставки фіксуються при подачі заявки. Будівля має бути в межах 100 миль від будь-якої філії УФКС. \$250 знижка поширюється тільки на заявки подані он-лайн, і тільки на заявки які затверджені; знижка буде застосована після завершення процесу покупки. УФКС має право змінити або скасувати цю пропозицію в будь-який час без попередження. Існують вимоги на право членства в УФКС. Всі документи, які ви отримаєте, будуть англійською мовою. Звертайтеся до нас за додатковою інформацією.

*Це найкраще місце для
збереження ваших
ощадностей!*
Інтернет: www.sumafcu.org

**Настало літо! Не пропустіть!
Ще не запізно інвестувати у нерухомість!**

Ціни на нерухомість поки-що низькі. І наші відсотки також!
Криза минає. Купуйте нерухомість тепер, бо коли ціни зростуть,
заробите на різниці!

При 20% першому внеску
(Для вперше купуючих житло перший внесок становить 10%):

Незмінні ставки: на 10 років – **2.75%**;
15 років – **3.00%**; 30 років – **4.00%**

Плаваючі ставки: на 30 років з періодом 3 роки – **2.50%**;
5 років – **2.75%**; 7 років – **3.25%**

Головне Бюро

125 Corporate Blvd
Yonkers, New York 10701
Tel: 914-220-4900
Fax: 914-220-4090
1-888-644-SUMA

E-mail: memberservice@sumafcu.org

Філія в Йонкерсі

301 Palisade Ave
Yonkers, NY 10703
Tel: 914-220-4900
Fax: 914-965-1936

E-mail: palisade@sumafcu.org

Філія в Спрінг Велі

16 Twin Ave
Spring Valley, NY 10977
Tel: 845-356-0087
Fax: 845-356-5335

E-mail: springvalley@sumafcu.org

Філія в Стамфордді

39 Clovelly Road
Stamford, CT 06902
Tel: 203-969-0498
Fax: 203-316-8246

E-mail: stamford@sumafcu.org

Філія в Нью-Гейвен

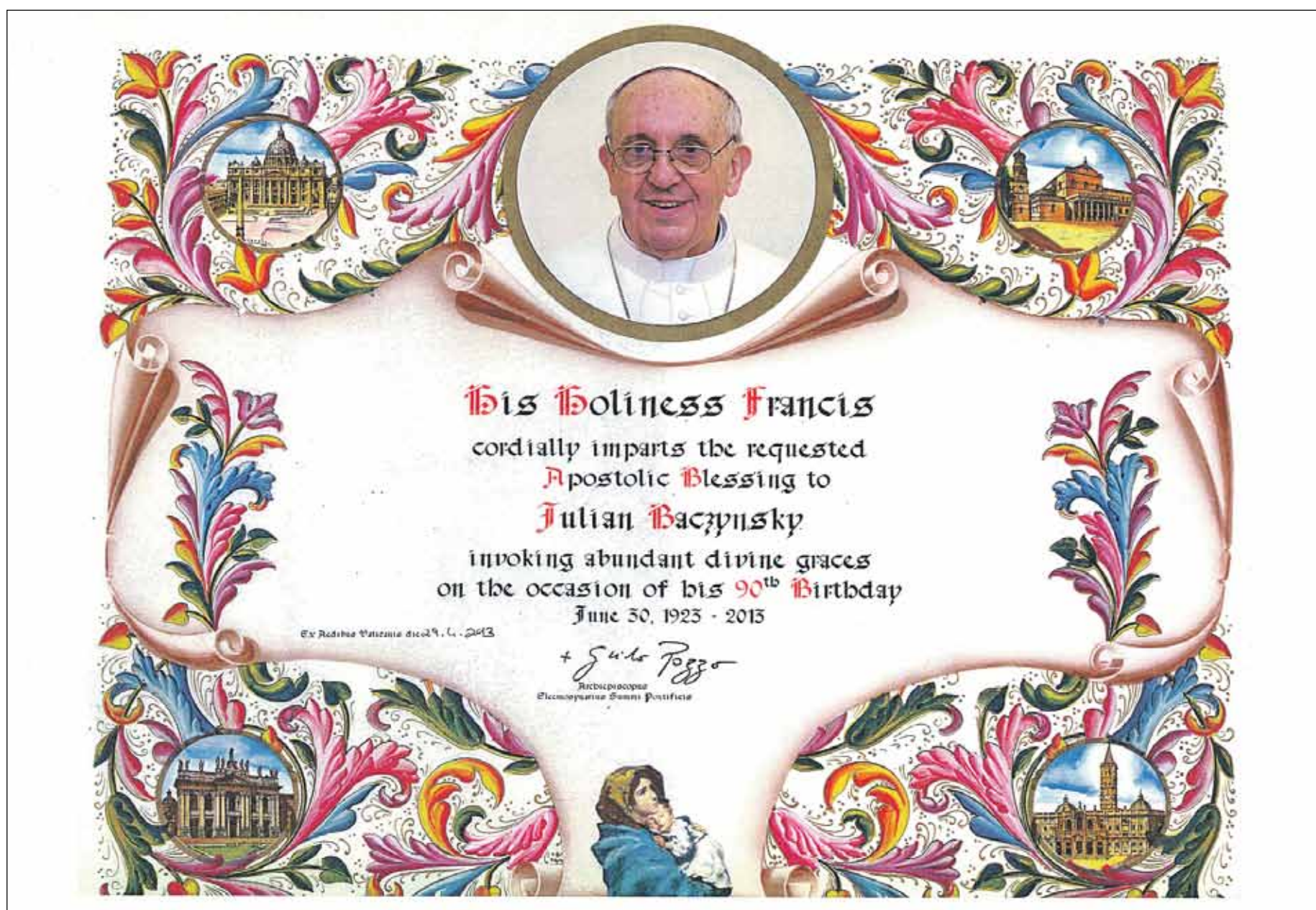
555 George St.
New Haven, CT 06511
Tel: 203-785-8805
Fax: 203-785-8677

E-mail: newhaven@sumafcu.org

Your savings federally insured to at least \$250,000
and backed by the full faith and credit of the United States Government

NCUA

National Credit Union Administration, a U.S. Government Agency

Вельмишановний пане Бачинський!
Сердечно вітаємо Вас з 90-літтям! Нехай Господь рясно обдарує
Вас своїми ласками й щедротами, нехай Вам завжди усміхається доля
і стелить тільки світлі килими.
Доброго Вам здоров'я, радості, щастя
й Божого благословення на многая-многая літа!

З найкращими побажаннями,
Андрій Гльницький,
Антоній Тиханський, управителі,
та всі працівники
East Village Meat Market

Нью-Йорк, США
Юліанові Бачинському
від Житомирського обласного спеціалізованого будинку дитини

Вельмишановний пане Юліане, дорога Ви наша Людино!

У Ваш світлий та поважний ювілей хочеться, щоб Ви, і не тільки Ви, а всі жителі планети Земля та Всесвіту почули наші теплі слова вдячності і щирі привітання Вам!

Рівно 18 років, щоденно, Ви «тримаєте руку на пульсі» складного за своїм призначенням закладу, який у народі називають «сиротинцем». Завдячуючи Вашому доброму серцю, високій порядності, мудрості та людяності, Житомирський

обласний спеціалізований будинок дитини на сьогодні є одним з найкращих в Україні. Більше півтори тисячі його вихованців за ці роки знайшли собі тата й маму, нові родини. Саме Ви, Ваша участь в утриманні і вихованні сирітської малечі сприяли такому результату. Ваша матеріальна допомога завжди була і є суттєвою. Ви допомогли збудувати Центр медико-соціальної реабілітації будинку дитини, провести

необхідні ремонти його приміщень, придбати ліжечка та іграшки дітям. Ви годували й годуєте вихованців нашого закладу, одягали та одягаєте їх ...

Для нас Ви — приклад, джерело порад! Ваше світле й усмінене обличчя завжди несе нам приємність і впевненість. Тож нехай завжди над Вами буде блакитне небо, хай щасливо пливе Ваш життєвий човен, сповнений любові, бо вона найголовніша

у людськiм житті! Нехай на Вашому життєвому шляху стелиться удачі диво-цвіт! Хай щастя панує у Вашому домі і радість у ньому живе! Бажаємо вам прожити у силі й здоров'ї ще принаймні 50 літ!!! Многая Вам літа!!!

З любов'ю, повагою та вдячністю колектив та вихованці Житомирського обласного спеціалізованого будинку дитини
червень, 2013 року
м. Житомир, Україна

PROTOARCHIMANDRITA
SUPERIORE GENERALE
DELL'ORDINE BASILIANO
DI SAN GIOSAFAT

CURIA GENERALIZIA
Via S. Giosafat, 8 (Piazza S. Prisca)
00153 ROMA
Tel: 065780362, Fax: 065741976

Рим, 30 червня 2013

Слава Ісусу Христу!

Високошановний Пане Юліане,

З глибокою вдячністю до Господа, у імені Василянського Чину, якого Ви все були добродієм і великим приятелем, складаю Вам сердечні побажання з нагоди цього благословенного 90-літнього Ювілею, якого відзначаєте.

Ювілей, який Ви сьогодні святкуєте, набирає особливого значення для нас усіх тому, що оці літа є свідченням досвіду і мудрості, яких Ви були і є носієм, особливо отії мудрості, яка походить з висот, самого повчання Христа, яку Ви зуміли найкраще оцінити і тим самим Ви є прикладом для нинішнього світу.

У цьому етапі життя, Ви подаєте особливий внесок у розвиток справжньої культури життя, будучи свідком, що кожний пережитий момент є даром від Господа та що кожний період людини має свої особливі багатства, який передається іншим.

Тому прийміть нашу подяку. З молитвами до Господа, щоб давав Вам здоров'я, духовної радості і дожити Многих і Благих Літ!

З вдячністю, у Христі

O. Genesio Bidmar, C.S.B.
О. Генезій Віомар, ЧСВВ
Протоархимандрит

Щиро і сердечно вітаємо нашого дорогого парафіянина,
щедрого мецената і добродія

п. Юліана Бачинського з 90-літтям!

Ваша душа велика, а любов безмежна до всіх, хто потребує Вашої допомоги як в Україні так і в Америці.

Як вияв нашої вдячності, прийміть сьогодні наші щирі вітання з нагоди Вашого ювілею!

Нехай милостивий Господь завжди тримає Вас у своїй опіці!

Бажаємо Вам міцного здоров'я, радості,
успіхів у всьому, та Божого Благословення
На Многії і Благії Літа!!!

Парох Української католицької
церкви Св. Юра в Нью-Йорку
о. Вернард Панчук

Happy
90th
Birthday

Шановний пане Бачинський!

У цей святковий світлий день,
Коли настав Ваш ювілей,
Ми щиро Вас вітаємо
Добра і щастя Вам бажаємо.
Хай обминають Вас тривоги,
Хай Бог дасть щастя на путі,
Хай світла, радісна дорога
Щасливо стелиться в житті.
Тож не старійте і не знайте
В житті ні смутку, ані бід.
У серці молодість плекайте,
Живіть до 100 щасливих літ!

З повагою до Вас,
Родина Ільницьких
Нью-Йорк

Celebrate
your
life...

Дорогий Юліане!

Допускаю до обличчя
Ваше вітання з нагоди
Вашого 90-ти ліття і
бажаю тобі, як кошик
оздоблений стужі
в УТГІ, у Регензбургі і
бажаю тобі багато
Божих благ, а у
першу чергу кріпкого
здоров'я, бо все інше кажи,
і прожити ще довгі
роки життя.

Щиро бачає

Ваш друг
Микола Замі

Нью-Йорк, 29 червня 2013

ПАМ'ЯТЬ

Наша довідка:

Іван Керницький (літературні псевдо – Гзимс Іван, Ікер, Папай) – відомий український письменник, фейлетоніст і гуморист. Народився 12 серпня 1913 року в с.Суходіл Бібречького повіту (нині Перемишлянського району) на Львівщині у кравецькій родині. Після закінчення семирічки вступив до торгівельної школи у Львові, але через кепський стан здоров'я не закінчив її. У 1930-ті роки належав до модерністського середовища галицької літератури, яке гуртувалося довкола часопису «Назустріч» й до якого належали Михайло Рудницький, Василь Сімович, Святослав Гординський, Богдан-Ігор Антонич, Ірина Вільде та ін. Перше визнання отримав у 1934 році з виходом у Львові його збірки новел «Святоїванські вогні».

По Другій світовій війні виїхав до Австрії. У 1947 році в Західній Німеччині вийшла його книжка гуморесок «Циганськими дорогами». У 1949 році переїхав до Нью-Йорка, де активно співпрацював з часописом «Лис Микита» й газетою «Свобода». Творчість та громадська діяльність відомого гумориста зробила його одним із найпопулярніших українських письменників на чужині.

Відійшов у вічність 15 лютого 1984 року. Похований на українському православному цвинтарі в Бавнд-Бруку (штат Нью-Джерсі).

«Йду окрилений, повний безмірного щастя й любові і несу в серці безцінний скарб – благословення рідної землі», – такими словами з новели «Мій світ» Іван Керницький визначає роль і місце рідної землі у своєму житті та творчості. Під рідною землею, зрозуміло, він насамперед усвідомлює свою малу батьківщину (вітчизину) – місце, де з'явився на світ, де з молоком матері зростала любов до рідної хати, рідних полів, зароджувалося почуття, яке вдаліні від рідних порогів стає невиліковним й називається ностальгією.

Місцем появи на світ Івана Керницького доля обрала село Суходіл на Бібреччині, про яке він згодом згадуватиме з гумором: «Коли в народній школі вчителька питала мене: «Де ти, Іван, народився?», я відпові-

дав: «У Соходолі, пфощу пані», то мої шкільні колеги показували на мене пальцем і глумились: «О, о, дивись, це той, що народився в стодолі...»

Проте в Суходолі Керницькі довго не проживали. Батько Івана повернувся з фронту Першої світової війни, коли синові йшов шостий рік, й сім'я перебралася у Водники того ж Бібречького повіту – родинне село матері Івана. Про місце цього села в своєму житті Іван Керницький писав: «У Водниках я підростав, доростав і виростав...» Тут він пішов у школу, тут формувався як особистість, звідси вирушив «шукати квітку щастя на перехресних світових стежках».

Село Водники, його люди, околиці, сусідні села стали не тільки його соціально-природним оточенням, а й героями його новел, гуморесок, фейлетонів. Через його твори вони ввійшли у світ літератури. Найкращі новели з життя галицького села 1920-1930-х років написані з натури його середовища, яке він любив, жалів і славив. Тільки людина, до глибини душі закохана в рідну зем-

Іван Керницький, він же Ікер, Гзимс Іван, Папай

з Бібреччини. Тут же, в Америці, він вводить у літературний обіг своїх всезнаючих героїв – панство Татухів із Бібреччини. «Мій добрий сусід і земляк з Бібречького повіту, пан Татух, – це тип народного філософа, що нагадує трохи Гриця Зозулю», – характеризує він свого земляка. Пан Татух разом зі своєю дружиною дають оцінки подіям, людям, коментують злободенні питання повсякденного життя, міжнародні події. «Придивись, – каже пан Татух пані Татушисі на парафіяльному пікніку, – наш пан магістр як говорить, то заїкається, а як горілку п'є, то ні. Рівно, фігурально несе чарку до рота і на жодному дрінку не спіткнеться...»

Так через панство Татухів І.Керницький прославив Бібреччину на всю Північну Америку.

15 лютого 1984 року Івана Керницького не стало, а 18 лютого американська земля прийняла тлінні останки людини, яка була емігрантом лише фізично, духовно ж, душевно завжди жила Україною, своєю Бібреччиною, своїми Водника-

ІКЕР ІЗ ВОДНИКІВ

До 100-річчя від народження Івана Керницького

Іван Керницький (стоїть перший зліва) серед рідні у своєму селі Водники на Бібреччині. 1930-ті роки

лю, могла написати: «Йду, а переді мною мій тато, мій сивий, плечистий, спрацьований тато з потрісканими мозолистими руками. Несе на ремені серп, а за пазухою, під теплими грудьми стручки зеленого гороху ще для того другого, наймолодшого сина. Із-за темної кристалоті сосни викотився блідий місяць і мережить сріблом батькову лляну сорочку, холодний блискучий серп та сліди босих його ніг на білій запорошеній стежці...»

Свою любов до батьківської землі, до Водників на Бібреччи-

ні, він проніс через усе життя. Пізніше, будучи у світах, він зазвичай представлявся Іваном Керницьким з Водників, що на Бібреччині. Всі поздоровлення з нагоди ювілеїв йому відповідали з посиланням на ті ж Водники. Вітаючи Івана Керницького з тридцятилітнім літературної праці, редакція «Лиса Микита» помістила на обкладинці числа 2 за 1965 рік малюнок Пегаса з обличчям Керницького й таким текстом: «Іванові з Водників Керницькому, він же Ікер Папай, письменникові з Божої ласки,

сатирикові та від непам'ятних часів, співробітникові «Лиса Микита».

Вимушено ставши емігрантом, Іван Керницький залишився душею з рідним краєм. Це видно з його листів. В одному з листів до своєї куми Марти Тарнавської він пише: «Єсьм сьогодні під спеціальним настроєм, бо прийшов з Водників лист від моєї сестри Олі, а в ньому квіточка з рідного краю – засушений підсніжник...»

Перебуваючи з 1949 року в США, Іван Керницький постійно контактує з вихідцями

Свій останній спочинок Іван Керницький знайшов на американській землі, хоча все життя мріяв повернутися в Україну

ми й Суходолом. Закінчувала похорон традиційна тризна. На почесному місці сиділи земляки з Бібречького повіту. Іван Керницький зібрав свою бібречьку діаспору Америки востаннє, щоб передати їй естафету любові й відданості рідному краю.

Під спів «Чуєш, брате мій...» його душа навечно поверталася додому...

**Тарас Шах
Бібрка,
Перемишлянський район,
Львівська область
Спеціально
для «Нової газети»**

ЗАГОРНЯТКОМ КАВИ

Наша співрозмовниця:

Вікторія Василевич (сценічне псевдо – Віка) – популярна українська естрадна співачка. Народилася в Запоріжжі. В 2005 році закінчила Київський національний університет культури та мистецтв, в 2008-у – Голівудську академію поп-музики в Лос-Анджелесі (штат Каліфорнія).

Авторка й виконавиця понад 150 пісень, учасниця багатьох всеукраїнських та міжнародних фестивалів. Її пісню Want You представлено в квітні цього року в голівудському фільмі Arthur Newman-a Golf Pro, а пісню «Чаклунка» в 2012-му – у фільмі Chernobyl Diaries. Заміжня. Мешкає в Орландо (штат Флорида).

* * *

– Віко, кажуть, що Запоріжжя – суціль русифіковане місто. Звідки ж в ньому беруться такі українські співачки?

– Так каже тільки той, хто там ніколи не жив. У Запоріжжі є й гарні люди, які, розмовляють українською мовою, гордяться славною історією Запорізької землі... Я народилася в звичайній українській родині, мама працювала вчителькою, тато – інженером. Ми жили в маленькому двокімнатному помешканні в п'ятиповерховому будинку й разом з нами жила ще бабуся. Вона переїхала до нас із села й на неї зовсім не діяла та «радянська атмосфера», яка панувала довкола, вона була дуже побожною, розмовляла гарною, соковитою українською мовою й, на відміну від оточуючого світу, була щирою, справжньою, такою як є. І та її справжність мала на мене величезний вплив. Друга особа, яка прищепила мені любов до всього українського, це моя вчителька української мови та літератури Тетяна Дмитрівна. Що ж до радянських, чи як сьогодні кажуть «совкових» рудиментів, то я жила в Радянському Союзі лише 9 років і вони до мене не встигли причепитися (сміється).

– Читала про Вас, що Ви росли таким собі маленьким вундеркіндом: у шість років почали писати вірші, а в чотирнадцять – пісні...

– Якщо чесно, я навіть не закінчила музичної школи. Тепер, знаю, що, можливо, на щастя. Тому що багато хто з тих, кому батьки нав'язували в дитинстві

музичну школу, зненавиділи музику на все життя. В мене не було в дитинстві фортепіано, тому що в нашій тісній квартирі його не було де поставити. Зате, коли мені виповнилося 14 років, тато купив першу гітару й показав кілька акордів. Я почала награвати пісеньки, спочатку примітивні, наївні, а потім кращі й кращі.

– Правда, що ректор університету, в якому Ви навчалися, вже ушляхений артист Михайло Поплавський, хотів узяти Вашу пісню «Україна» до свого репертуару, а Ви їй йому не віддали?

– Правда. Мені було тоді років 17 й, як усі підлітки, я тоді вважала, що все моє – це моє й належить лише мені. Але потім подарувала йому іншу свою пісню – «Над нашою Україною», яка пролунала з головної сцени України – палацу «Україна», її виконували всі учасники фінального всеукраїнського конкурсу «Крок до зірок».

– Сьогодні Вас найчастіше представляють як молоду українську співачку сучасної України, яка першою, самотужки, без продюсерів та всесильних імпресаріо достукалася до Голівуду й їй там відчинили двері. Справді – без продюсерів? Справді – без всесильних імпресаріо?

– Усе сталося, якщо підходити формально, випадково, може, навіть усепереч обставинам, але так захотів Всевишній. У 2007 році в Україні було запущено масштабну рекламну кампанію, яка запрошувала дівчат – молодих, вродливих, талановитих – узяти участь у конкурсі відбору до якогось Girls Band, обіцяючи, що кращі з кращих поїдуть на навчання до Голівудської поп-академії. Одна з головних умов того відбору – зріст, не нижчий одного метра 70 сантиметрів. А в мене – метр 65. Я взуваю черевички на найвищих підборах, беру свої музичні альбоми й намагаюся протиснутися. Регіональний відбір відбувався в Дніпропетровську. Мене з усіх сторін відштовхують, найперше дівчата, всі юні, вродливі, амбітні, високі, кожна метр сімдесят – словом, конкуренція не на життя, а на смерть, йдеться ж бо про Голівуд! Зрештою, протискуюсь до організаторів конкурсу й наводжу останній аргумент: «У Мадонні зріст метр п'ятдесят й це не завадило їй завоювати всю планету. До того ж я сама пишу свої пісні...» До конкурсу мене допустили, я, звісно, відбору не пройшла, але моє ім'я й пісня прозвучали. Я тоді вирішила, що сама поїду й побачу, що це за академія.

Сіла в літак й полетіла, знайшла ту академію. Правда, жодної з тих українських дівчат, яких ніби-то відібрали, я там не зустріла. Вони приїхали на кілька днів, пофотографувалися й зникли. Очевидно, це була просто якась PR-івська кампанія...

– А як же англійська мова, гроші, віза? Та й за такими «голівудськими» вивісками дуже часто нічого не стоїть... Вас це не лякало?

– Це правда, голівудські вивіски, особливо на пострадянському просторі, пропонуються всілякі. Але це саме та школа, яка, якщо людина має завдатки й хоче вдосконалити себе, дає дуже багато, особливо щодо розвитку артистичних даних, вокальних імпровізацій, манери співу... Там викладають професійні й доволі знані артисти, такі як Веста Вільямс, Лійон Вокер. Три з половиною місяці навчання в тій академії коштують 5 тисяч доларів. Для української співачки, яка тільки-но починає свою кар'єру й немає батьків-банк'єрів, це чимала сума. Але є одна людина, якій я багато чим зобов'язана, особливо своїм виходом на «американську сцену», – це мій тепер уже чоловік Майкл, американець італійського походження.

Ми познайомилися з ним у Києві, де він тоді мав невеличку консалтингову компанію, працював у тому числі й для братів Кличків. Але якщо хтось думає, що він був американським супермільйонером,

ВІКА:

ВІД ЗАПОРІЖЖЯ ДО ГОЛІВУДУ

– Ваше друге підкорення Голівуду було ще успішнішим. Підозрюю, що в голівудській історії тепер уже знамениті пісні Want You, яка лунає у фільмі Arthur Newman-a Golf Pro, не останню роль зіграв також Ваш чоловік?

– I Want You, як і друга пісня «Чаклунка», присвячена Майклові. Написана вона під впливом наших почуттів і наших розлук (коли він часто їздив у довгі відрядження, мені чекання здавалися вічністю). У 2009 році я гостювала вдома, в компанії, одна з американських компаній почала закидати мене листами й добиватися права на мої пісні. Зрештою, ми підписали взаємовигідний контракт, за яким мої пісні залишалися моїми, але отримували багато можливостей популяризації в США. І ось одного дня минулого року ми проходимо з Майклом повз кінотеатр й бачимо рекламу фільму «Chernobyl Diaries», чоловік запропонував узяти квитки й подивитися, я ж-бо, знаючи, що Чорнобиль – дуже болюча тема, відмовилася тоді дивитися ту стрічку. А коли ми повернулися додому, на нас чекав лист з повідомленням, що у

«Chernobyl Diaries» звучить моя пісня «Чаклунка». Так само несподіванкою була й моя друга пісня – Want You. Звісно, я рада, що вона удостоїлася честі звучати у такому фільмі, де знімаються такі знамі актори.

– Чи маєте намір завоювати Голівуд і далі?...

– Сьогодні я працюю з одним талановитим британським ді-джеєм над дуже цікавим проектом, деталі якого, на жаль, не маю права розголошувати. Напевне, немає жодного артиста, співака, який не мріяв би про Голівуд. Я не виняток, але хотілося б, щоб мою пісню, укрainську пісню, було чути й далеко за пагорбами Беверлі-гілз...

P.S. Побачити й почути Віку Василевич можна буде на Сьомому фестивалі української культури, який відбудеться 12-14 липня на ушляхений відпочинковій оселі «Союзівка». Не пропустіть нагоди насолодитися співом зірки, яка на наших очах сходить на естрадному небосхилі!

Бесідувала Катерина Боруш Спеціально для «Нової газети»

Selfreliance
Ukrainian American Federal Credit Union

*Дальше поїдете
із SUAFCU Visa®*

2.95% ^{APR} **VISA**
на 6 місяців,
на бензину

**2.95%^{APR} на 6 місяців, купивши бензину
Visa® Credit карткою Самопомочі**

**Пропозиція чинна
17 червня до 15 вересня 2013 р**

2332 W. Chicago Ave. Chicago IL 773-328-7500
5000 N. Cumberland Ave. Chicago IL 773-589-0077
136 E. Illinois Ave. #100, Palatine IL 847-359-5911

Selfreliance.Com

300 E. Army Trail, Bloomingdale IL 630-307-0079
8410 W. 131st Street, Palos Park IL 708-448-6785

734 Sandford Ave. Newark NJ 973-373-7839
558 Summit Ave. Jersey City NJ 201-795-4061
60-C N. Jefferson Rd. Whippany NJ 973-887-2776

Your savings federally insured to at least \$250,000
and backed by the full faith and credit of the United States Government

NCUA

National Credit Union Administration, a U.S. Government Agency

**Full
Financial
Services**

APR for gas purchases during the promotional period is 2.95% APR. Standard rates & terms apply to all other transactions. This offer is valid June 17 - September 15, 2013 and may be withdrawn at anytime without notice. Promotional interest rate will revert to standard terms at the end of the promotional period. Depending on card & terms, APR as of June 16th, 2013 is 9.9% APR; 11.9% APR; 14.9% APR. Call toll free 1-888-222-8571 for details & information about our VISA® cards.

Організатор
Українська Народна Фундація
під патронатом
Посольства України-США

2013 Фестиваль Української Культури

на Союзівці
Kerhonkson, New York

12-14 липня

музика * танці * спів *
смачні традиційні страви *
ярмарок і багато більше...

www.vikamusic.com.ua

SINGER

SONGWRITER

ПІСНЯ
"НАД НАШОЮ
УКРАЇНОЮ"
З КОНКУРСУ
КРОК ДО ЗІРОК

Vika

New Tours 718-934-7644

Автобус від

Бруклін, Манхеттен і Квінс

newtoursusa@yahoo.com

Soyuzivka
Heritage Center

216 Foordmore Rd
Kerhonkson NY 12446
845-626-5641 • soyuzivka@aol.com

www.soyuzivka.com

Vendor info: 203-274-5579 • heritageuki@optonline.net

Василь Попадюк та "Papa Duke Band"

"Дунай"-Канада

Хор "Думка"

Школа Танцю Роми Прийми Богачевської

Транспорт для
гостей
Готель Hudson
Valley
1888-9-Hudson

"Дзвін"

Our Sponsors:

SELF RELIANCE NEW YORK
Federal Credit Union

Дзеркало

НА КУПАЛА

*Жадання жарин
Шаленіє на тілі багаття,
Мов правило гри,
У яку я не можу не грати.
Не треба роси,
Хай повзуть по прив'ялених травах
Дзвінки голоси
Вже напівночних мавок,
Що хочуть вина
І шукають спокійного світу.
Із них лиш одна
Все ще вірить, що папороть квітне.
Марина Брацило*

ДОВКОЛА СВІТУ

Ми їхали до міста, про яке мріяли з четвертого класу, з того самого моменту, коли на уроці французької нас навчили вимовляти: «Paris est la capitale de la France». Без жодного акценту, зрозуміло. Гігантська мапа Парижу, намальована учнями-старшокласниками від руки, але так яскраво й з такою любов'ю (вони, напевне, також мріяли бодай раз у житті побачити Париж, а хто не мріяв!), що за шість років її споглядання здавалося, що нарешті, потрапивши до Парижу, обійти його можна буде із заплученими очима. Мюнхенські студії й Український вільний університет багато що нам дали. У тому числі – й Париж, можливість, нарешті, його побачити на власні очі. Прочитавши в місцевій, не пригадується якій, мюнхенській газеті про те, що пропонується поїздка автобусом до Парижу, на два вихідні дні, дешево, всього за 300 марок, включно з готелем, не могли не спокуситися. Але грошей на двох не вистачало (вічна проблема), треба в когось перепозичити. В кого? В рідних Степана Бандери, з тим, щоб потім у Києві віддати рідним їхніх рідних. Ніхто про те, що треба буде й там у когось перепозичити, щоб віддати, в цей момент не думав, йдеться ж бо про Париж. Париж! Сам Париж! До якого подати рукою. Ейфелева вежа, Триумфальна арка, Монпарнас, Версаль, Єлисейські поля... Сто разів бачені-перебачені на фото й у мріях, ще з четвертого класу! У радянські часи кожен п'ятикласник знав анекдот про те, як один приятель каже іншому: «Я знову хочу в Париж...» «Як, ти вже там бував?!» — не вірячи своїм вухам, мало не вмирає від заздрощів другий. «Та, ні, — каже перший, — я вже одного разу хотів...»

Не переповідастимемо, як у нас мало не вилізли з орбіт очі, коли, зайшовши на світанку до того самого дешевого автобуса, який прямував до Парижу, почули, що весь його салон розмовляє виключно російською мовою. З'ясувалося, що їде він з Берліну й везе на туристичну прогулянку до Парижу вихідців з колишнього Радянського Союзу, які зовсім недавно отримали статус біженців у Німеччині й тепер подорожують на отриману соціальну допомогу Європою.

І ось ми в омріяному Парижі. Й він відразу ж б'є по голові – з'ясується, що нашої французької мови, яку вивчали в школі, університеті, з якої їздили на обласні й республіканські олімпіади, за яку отримували суцільні п'ятірки ніхто не розуміє! Оговтавшись трохи від такого шоку, вирішили, що спробуємо говорити не реченнями, а лише окремими словами.

— А, Ейфелева вежа? Вам сюди...

Ну, слава Богу, нарешті, розуміють, — полегшено зітхнули ми й вирушили у вказаному напрямку.

Париж з висоти пташиного польоту

ПОБАЧИТИ ПАРИЖ – І НЕ ПОМЕРТИ

Наша довідка: Париж (фр. Paris) – столиця Франції, адміністративний центр регіону Іль-де-Франс, окремий департамент Франції. Розташований на річці Сена. Площа міста становить 105 кв.км. Зі сходу на захід Париж сягає 18 км, з півночі на південь – 9,5 км. Найвища точка міста (128,21 м) знаходиться в районі Монмартра.

Населення – 2,3 млн. осіб, разом з міською агломерацією – 12 мільйонів. Паризька метрополія входить до першої сотні найбільш густонаселених агломерацій планети. Топонім «Париж» походить від назви кельтського племені паризіїв (Parisii). Сучасна ж назва – похідна від латинської назви міста, що спершу називалося Лютеція Паризіорум (лат. Lutetia Parisiorum) та Civitas Parisiorum, тобто місто паризіїв.

Париж – це насамперед світовий культурний (97 музеїв, 300 мистецьких галерей, 100 театрів) та туристичний центр. Центр світової торгівлі (автомобілі, літаки, канцелярські товари, туристичне спорядження), головний національний промисловий округ (засоби транспорту, енергетичне обладнання, електроніка, одяг, косметика), великий транспортний вузол (2 міжнародні летовища).

У Парижі знаходяться штаб-квартири низки міжнародних організацій: ЮНЕСКО, Організації економічного співробітництва та розвитку, Міжнародної торгівельної палати та ін.

Версаль – резиденція французьких королів

Знаменита Ейфелева вежа все-таки краще сприймається на відстані. Так вона монументальніша, загадковіша, недосяжніша. Чим ближче до неї наближаєшся, тим більше вона схожа на гігантську високовольну вежу. Недаремно ж, коли її збиралися встановлювати в Парижі, вся інтелігенція Франції виступила з категоричним «ні!», переконуючи, що «таке страхопудисько» зіпсує весь вишуканий образ Парижу. Але, зрештою, їх ніхто не послухав і, як тепер з'ясується, пра-

вильно зробив. Спробуйте набрати в «Google» слово «Париж» і перед вашими очима відразу ж з'явиться тисяча і одна картинка міста, на кожній з яких буде зображено Ейфелеву вежу. Ажурна металева вежа, побудована за проектом інженера Ейфеля, замислювалася як тимчасова споруда для входу на Всесвітню виставку 1889 року, але вона не тільки пережила XIX століття, але й з роками стала справжнім символом міста. Вистоявши чималу чергу й заплавши чималу, як на

наші статки, суму за вхідний квиток, піднялися на найвищий оглядовий майданчик. Не тому, звісно, щоб, як співав один знаменитий бард, який дуже не любив Радянський Союз, «плюнути із Ейфелевої вежі на голови безтурботних парижан», а подивитися на Париж з висоти пташиного польоту. Найбільше враження справляє найвищий поверх вежі: багато хто каже, ну, що там можна побачити – туман та й годі. Ми ж, навпаки, були зачаровані візуальною нескінченністю міста, яке

пливе в бузковому тумані й губиться десь далеко за лінією горизонту. Хоча спустившись на землю, в буквальному розумінні, нам пояснили, що та «бузковість» має дуже відносно романтичне забарвлення й показали гігантську повітряну кулю, що зависла над містом й яку ми сприйняли як звичайну рекламу. З'ясується, Париж серйозно стурбований своїм довкіллям. І хоча з середини XX століття тут почався процес деіндустріалізації, шумове забруднення, транспортні викиди й дефіцит паркових зон – головні сьогоденні проблеми екології французької столиці. Тому з 1979 року велика увага приділяється чистоті повітря. Саме тому над Парижем щодня запускається повітряна куля, яку видно в радіусі 40 кілометрів, колір якої змінюється в залежності від стану повітря. Крім того, рівень забруднення повітря, яким дихають парижани, за шкалою від 1 до 10, щодня афішується на багатьох електронних табло міста. Що ж стосується річкової екосистеми, то ще два десятиліття тому екологічний стан Сени залишав бажати кращого, про що свідчило масове вимирання риби в 1990 і 1992 роках. В 1988 році Жак Ширак, будучи мером Парижа, заявив, що через 5 років у Сені можна буде купатися, і справді, за останні роки якість води в Сені покращилася за багатьма параметрами настільки, що сьогодні в її водах у межах міста мешкає близько 28 видів риб. Сена (довжина в межах Парижа – 12,8 км, глибина від 3,8 м до 5,7 метрів, ширина русла, в середньому, 30 метрів) виявилася найважливішим фактором для створення та розвитку міста, початок якому поклали численні на той час острови на річці.

З островів, що лежать в межах міста, найбільший інтерес становить острів Сіте. Заселений ще в античні часи, він є колискою Парижа. Саме тут знаходиться багато історичних пам'яток, такі як Собор Паризької Богоматері, Сент-Шапель, Консьєржері. Традиційним є поділ міста на правий (торгівельна, ділова) і лівий (культурна, освітня частина міста) береги.

Знаменитий Лувр

Собор Паризької Богоматері

Фото на згадку на тлі Ейфелевої вежі

Собор Паризької Богоматері почали будувати на місці першої християнської церкви в 1163 році. Будували довго, до 1315 року, саме тому в його архітектурі немає єдиного стилю. Після написання Віктором Гюґо роману «Собор Паризької Богоматері» французи звернули увагу на його плачевний стан й свою культурну спадщину взагалі, і народилася хвиля загальнонаціональної любові до своєї культури.

Париж — місто музеїв, найзнаменитіший з яких, безперечно, Лувр. Відкритий у 1793 році в колишній резиденції французьких королів, він складається з 8 тематичних відділів, де на площі 60 600 кв. метрів представлено одну з найбільших світових мистецьких колекцій, що складається з 35 000 експонатів — шедеврів західноєвропейського мистецтва, від середньовіччя аж до

1848 року, а також античних цивілізацій: стародавніх єгиптян, римлян, етрусків, цивілізацій Близького сходу і мистецтва ісламських народів. Саме тут зберігаються такі світові шедеври, як картина «Монна Ліза» й скульптура «Венера Мілоська».

Історична вісь пам'яток архітектури перетинає місто з центру на захід. Починаючись від всесвітньо відомого Лувру, вона продовжується через сад Тюїльрі, Елісейські поля до самої Триумфальної арки в центрі площі Зірки. У 1960-х роках на продовженні лінії було побудовано квартал Дефанс, центром якого стала Велика арка Дефанс. У самому центрі історичної частини розташований Будинок інвалідів, в якому міститься військовий музей, тут же поховані останки Наполеона Бонапарта. Тут розташована і церква Пантеон, де знайшли вічний

спокій найвідоміші діячі Франції. Колишній королівський палац Консьєржері став на час Великої французької революції в'язницею для поваленої королеви, звідки вона була згодом конвойована для публічної страти.

Ще одне нагадування про палаючі бої за свободу французького народу — статуя Свободи, встановлена на Лебединому острові. Велику копію цієї статуї було подаровано Сполученим Штатам Америки в 1886 році, й відтоді вона зустрічає мандрівників і шукачів кращої долі в бухті Нью-Йорка.

Перед знаменитим «Мулен Руж» — площа Бланш. Саме тут Тулуз-Лотрек малював людей із натовпу. Якщо піднятися від Бланш, то вийдеш на гору, на вершині якої знаходиться село Монмартр. Колись тут добували гіпс. Звідси й «біла» її назва. Бланш перетинає вулиця Лепік. Колись вона називалася Імператорською, а потім її перейменували на честь генерала Лепіка, який беззастовідно боронив пагорб від росіян у 1814 році. Як і багато вуличок Монмартра, вона круто піднімається вгору, іноді поступаючись місцем сходам. На самій маківці вулиці Лепік височіє млин. Тепер тут ресторан Moulin de la Gallette, Галетний млин по-нашому. Побудований у 1622 році, він належав родині Дебре, чотирьом братам. У 1814 році, за одним із переказів, молоді мельники мужньо захищали свій клаптик землі від росіян. Троє загинули, а четвертого вороги-переможці, четвертувавши, прикріпили до крил млина й запустили цей «вітряк смерті» на жах усім парижанам.

Однак, пересвідчуємося не вперше, наступники не хочуть нести на собі тягар минулого, воліючи залишити минуле минулому й жити в часі теперішнього. Факт той, що не минуло й 50 років, як нащадок братів Дебре відкрив у «Мулін-де-ля-Галет», танцювальний майданчик, на якому полюбляли бувати Тулуз-Лотрек, Ван Гог, Ренуар. Якщо хто бував у музеї Орсі, то не міг не звернути увагу на знамениту ренуарівську картину «Бал у Галетному млині».

Полюбляли, дуже можливо, тут бувати й Олександр Архипенко, Михайло Бойчук та Софія Левицька... Тому що Париж був Меккою й для багатьох українських митців, які шукали тут себе, грошей і слави. Кілька років тому ми говорили про це з Вітою Сусак, львівським мистецтвознавцем, авторкою прекрасної масштабної й унікальної монографії-альбому «Українські мистці Парижа. 1900-1939», яка побачила світ у видавництві «Родовід» за підтримки нью-йоркської кредитівки «Самопоміч» й здобула перемогу у всеукраїнському рейтингу «Книжка року 2010». Розмовляли у французькому ресторані, але в Українському селі, в Нью-Йорку, куди вона приїхала на презентацію своєї книги в Українському музеї — про феномен Паризької школи, частиною якого були українські митці. Її «Паризький словник українських мистців» нараховує 250 імен: Олександр Архипенко, Софія Левицька, Михайло Бойчук, Володимир Баранов-Россіне, Олександра Грищенко, Василь Хмелюк, Микола Глушенко, Соня Делоне, Михайло Андрієнко, Модест Сосенко...

Подорожувати Парижем усе-таки найкраще пішки — куди не глянеш, довкола краса в усіх її проявах. І все ж найчастіше зустрічаються три вивіски — буланжері, патісері, брасері (з наголосом на останньому складі — в цьому специфіка французької мови — наголос падає на останній

склад). Під першою знаходяться пекарні з десятками різних сортів хліба, якого у Франції їдять багато, різного й смачного. Патісері — це кондитерська, де можна знайти безліч тарталенок, еклерів, тістечок, типово французьких — з тонким слоєним тістом і фруктовим начинкою.

Брасері — це кав'ярня, бар. Це може бути як скромненьке «бістро» (знову ж таки з наголосом на останньому складі), так і розкішний ресторан. До речі, ресторани в сучасному розумінні слова виникли в Парижі незадовго до Французької революції. Слово «ресторан» походить від французького дієслова restaurer, що означає «привести в норму», «дати сили» (той самий корінь, що і в слова «реставрація»). Це слово тривалий час застосовувалося до ситних страв, м'ясних бульйонів, а з другої половини XVIII століття — до закладів громадського харчування. У 1786 році вийшла постанова паризького мера, за якою дозволялося кухарям і рестораторам приймати відвідувачів до 11-ї (взимку) або до 12-ї години (влітку) ночі. Для заможних городян стало звичкою призначати ділові, а також і особисті зустрічі не вдома, а в ресторані. Деякі паризькі кафе існують ще з часів епохи Просвітництва, коли вони виконували переважно соціальну функцію, ніж служили місцем для вгамування голоду. Серед них кафе «Прокоп», перше літературне кафе (нині вважається найстарішим рестораном Парижа). «Якщо побачите натовп людей у білому, і якщо ви також вбрані в біле, приєднуйтеся до їхнього товариства — не пошкодуєте», — попередили нас. Річ у тім, що XX століття подарувало нову моду — «Diner en blanc». У 1988 році її запровадив Франсуа Паскье. Це коли обирають знаменитий об'єкт, довкола розставляють столи з шампанським й різними тарталетками і запрошують гостей, тисячі гостей, для яких існує одна обов'язкова умова: форма одягу — білий колір. «Diner en blanc» біля Ейфелевої вежі, наприклад, зібрав 6 тисяч осіб, біля Лувру — 5 тисяч.

Французи завжди були законодавцями моди. Повинно було статися щось неймовірне, щоб Коко Шанель вирішила висловити свої почуття без слів. Такою подією, вважають дослідники, стала смерть її коханого, вчителя, англійського підприємця Артура Кепеля, якого називали на французький манер «Капель». Вони зустрілися в 1910-му, розлучилися в 1920-ті. Капель одружився на іншій жінці, залишивши Коко в Парижі, поїхав на Лазурний берег. І незабаром загинув в автомобільній катастрофі. Коко попрощалася з ним не біля могили, а на місці катастрофи. Про чорні сукні, які вона взялася шити після цього, казали, що вона хоче одягнутися в траур весь Париж. Забутися вона їде до Венеції й знайомиться там з італійськими парфюмерами, художниками, хіміками, які кажуть їй про парфюм, що лікує від депресії. Серед нових знайомих Ернест Бо, якого вона просить створити духи, які «пахли б жіночно». Так народилися Chanel N5. Французи хочуть показати, що вони — частина паризької культури того часу. Щоб розкласти цей запах у музеї Коко Шанель знадобилося 108 шкляних вітрин... І це зрозуміло, формула проста: в одному флаконі і магія, і поезія, й історія, і кохання, і смерть...

Париж — місто, де живе не лише свято. Є така фраза «Побачити Париж — і померти», яку ввів в обіг у 1930-ті роки Ілля Еренбург, киянин-публіцист, що боровся за перемогу соціалізму в усьому світі й разом

з тим намагався повернути незаслужено забутий імена Максиміліана Волошина й Марини Цвєтаєвої. Перефразовуючи класичний античний вислів «Побачити Рим — і померти», він, живучи в Парижі, хотів розповісти про життя простих парижан, фотографуючи їх прихованою камерою. У радянські часи, коли хотіли підкреслити щось, що приголомшило своєю красою, величчю, часто вживали саме цю фразу. В українців же вона має й інший сенс, саме в українському середовищі народилася інша фраза: «Великі українці народжуються в провінції, а помирають в Парижі», підкреслюючи необхідність пророків у своїй Вітчизні. Саме в Парижі, серед цієї величі й краси, суджено було знайти «не свою» смерть Симоніві Петлюрі... «А мені під паризьким мостом, чи в суворих Шильйонських мурах все — о Боже! — вогненним хрестом Rue Racine, Montparnasse, Петлюра!» — писала Наталія Лівіцька-Холодна. Rue Racine — фатальне місце для людини, яка особлювала в 1920-х ідею української державності. Звісно, жодних меморіальних дошок чи написів тут немає. Смертельно пораненого Петлюру привезли до шпиталю Шаріте, що неподалік вулиці Расін на бульварі Сен-Жермен, де він провів останні хвилини свого життя й знайшов свій останній прихисток на цвинтарі Монпарнас, де поряд з ним покояться його дружина та донька...

...Давно вляглися перші враження від першого побачення з Парижем, але знову й знову хочеться туди. В місто, де п'ють смачну каву, знімають фільми, пишуть картини, складають вірші й де вічно живе любов...

**Катерина Кіндрась,
Валентин Лабунський
Київ-Мюнхен-Париж-Київ**

Збираєтесь вирушити в подорож? Зверніться до Лесі Козіцької з подорожньої агенції Dunwoodie Travel Bureau - і вона полагоди́ть всі ваші проблеми з квитками, готелями, відвідинами знаменитих місць США та нашої планети.

Адреса:

**125 Corporate Blvd, Suite 300,
Yonkers, NY 10701**

Телефони:

(914) 969-4200

(800) 550-4334

E-mail:

dunwoodie@vacation.com

Життя без подорожей неймовірно нудне й нецікаве. Але вирушати в дорогу навмання не варто - побутові й дорожні проблеми можуть зіпсувати всю вашу відпустку. Краще зверніться по допомогу до туристичної агенції New Tours, яка полагоди́ть всі проблеми і зробить вашу поїздку незабутньою. Тисячі маршрутів в Америці та світі.

Телефон для довідок:

(718) 934-7644

або зайти на сайт:

www.newtours.us

NEW TOURSTel: (718) 934-7644, 997-8687, Fax: (718) 934-7670
www.newtours.us; newtoursusa@yahoo.com
320 Brighton Beach Ave, Brooklyn, NY 11235 USA

Союзівка

ТІЛЬКИ РАЗ У РОЦІ

УКРАЇНСЬКИЙ ФЕСТИВАЛЬ НА «СОЮЗІВЦІ»

НЕЗАБУТНЄ ЯСКРАВЕ СВЯТО
У КЕТСКІЛЬСЬКИХ ГОРАХ

VIKA

Vasyl Popadluk & the Papduke Band

Dumka Chorus - NY

Dunai - Canada

Roma Pryma Bohachevsky Dance Workshop

Колоритний, веселий та смачний
«Сорочинський Ярмарок» в Америці13-14 липня - знаменитий український
фестиваль «Союзівка-2013»,
в мальовничому куточку Кетскільських гір

Одно- або дводенна програма – на вибір

Мальовнича дорога приведе вас у куточок «України в Америці» – знамениту «Союзівку». По дорозі – супровід гідом. Після прибуття – ланч-пікнік на повітрі. А ввечері – вечеря за типом «шведський стіл» у ресторані «Союзівка».

Весь фестивалний день – це нескінченне свято мелодійної української музики, запальних національних танців, майстрів кераміки, вишивки, різьби по дереву і, звичайно, неповторної української кухні. Українська кухня – це не якість там «вкусно» – це Смачно! Численні виступи артистів та аматорів завершуються колосальним вечірнім концертом на відкритій естраді. Серед «зірок» фестивалю – видатний скрипаль Василь Попадюк, мабуть, єдиний скрипаль світового рівня, який грає фольклор, циганську музику і джаз. Василь і його «Попадюк-Бенд» – гості найпрестижніших світових сцен.

Ви зустрінетеся також з висхідною зіркою української естради Вікою, танцювальним ансамблем Роми Прийми-Богачевської, іншими артистами як з України, так і з різних куточків США та Канади.

Для тих, хто обирає 2-денну подорож, ніч – на затишному курорті Hudson Valley. На другий день, після смачного сніданку, Ви зможете відпочивати, проводити час у басейні, прогулянках і повернутися до «Союзівки», щоб знову приєднатися до нескінченного свята.

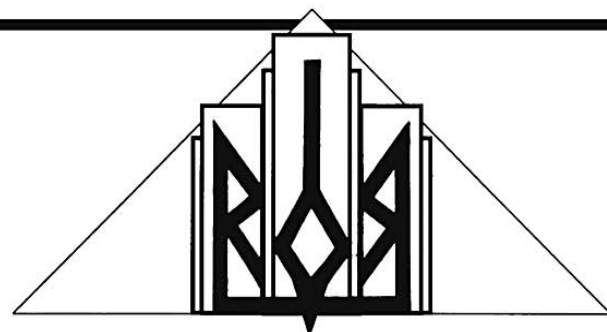
Повертаєтеся до Нью-Йорку відпочилими, веселими, повними нових вражень.

Український фестиваль і ярмарок у казковому обрамленні Кетскільських краєвидів - це незабутньо!

1-денний тур	13 липня	Ціна - \$ 129	діти 7-12 років - \$ 85	Включені ланч та обід
2-денний тур	13-14 липня	Ціна - \$ 245	діти 7-12 років 50% знижка	Включені ланч, обід та сніданок. Проживання на курорті Hudson Valley

Можлива подорож "своїм ходом"

ДЗВОНИТИ: 718-934-7644, 718-997-8687

SELF RELIANCE (NJ)
FEDERAL CREDIT UNIONСАМОПОМІЧ (Н.Дж.)
Федеральна Кредитна СпівкаPRINCIPAL OFFICE
851 ALLWOOD ROAD
Clifton, NJ 07012
(973) 471-0700BOTANY VILLAGE OFFICE
237 DAYTON AVE.
CLIFTON, NJ 07011
(973) 772-0620Toll Free:
1-888-BANK UKE
www.bankuke.comBusiness
Loans from **4.50%** APR*Car Loans from **0.99%** APR*Second Mortgage
Fixed from **3.00%** APR*
up to \$150,000 No closing costsPlease contact our loan department
973-471-0700, ext. 17 or 20

* Rates are effective May 20, 2013 and are subject to change without notice.

Організація Оборони Лемківщини в Америці запрошує Вас на

13-та
Лемківська
Ватра
в США27-28 липня
2013 р.
на оселі СУМ
Елленвіл, Н.Й.

У програмі:

СУБОТА:

Печення поросят,
Мистецькі виставки та продаж сувенірів,
Розпалення Ватри,
Концерти мистецьких гуртів та солістів,
Семінар по генеалогії М.Бурика

ЗАБАВА

НЕДІЛЯ:

Служба Божа,
Доповідь,
Мистецька частина:
Концерт - виступи присутніх артистів.Під час "Ватри" кухня пропонує
смачні страви та холодні і гарячі напої.

Суботня рідна школа
українознавства в м. Пасейк
(штат Нью-Джерзі)

потребує
кваліфікованих
вчителів
на 2013-2014
навчальний рік

Зацікавлених
прохання звертатися
за тел.: (973) 234-4783

**Рідна школа Українознавства в Пасейку
(штат Нью-Джерзі) оголошує набір учнів
на новий 2013-2014 навчальний рік.**

Просимо записувати своїх дітей віком від чотирьох
до п'ятнадцяти років (садочок, дошкілля, 1-11 класи).

В школі вони зможуть вивчати українську мову
та літературу, історію та географію України, українську
культуру та християнську етику.

Контактний тел.: (973) 234-4783

**ХОЧЕТЕ МАТИ АВТОРСЬКИЙ, СУЧАСНИЙ,
НАСИЧЕНИЙ ІНФОРМАЦІЄЮ ЧАСОПИС –
ПЕРЕДПЛАТИТЬ "НОВУ ГАЗЕТУ"!**

NOVA ГАЗЕТА

продовжує передплату

Передплатна ціна:

На рік - 80 доларів
На півроку - 40 доларів
На три місяці - 25 доларів

Виріжіть цей купон і разом з чеком або
"мані-ордером" надішліть до редакції за адресою:
64-15 DIETERLE CRES., REGO PARK, NY 11374

КУПОН ПЕРЕДПЛАТИ

Прошу передплатити для мене _____
(вказати прізвище та ім'я)

"Нову газету" на _____
(вказати термін)

І надсилати за адресою _____
(вказати точну поштову адресу)

Чек ("мані-ордер") на суму _____ додається
(вказати точну суму)

АДВОКАТ СЕРГІЙ ГОШОВСЬКИЙ

- ◆ Купівля-продаж нерухомості, бізнесу
- ◆ Імміграційне право
- ◆ Нещасні випадки, травми
- ◆ Заповіти, трасти, розлучення

33 West 19 Street, New York, NY, 115-10 Queens Blvd., Forest Hills, NY
Тел.: 646 - 619 - 1123, 718 - 785 - 0472

УКРАЇНСЬКИЙ ІМІГРАЦІЙНИЙ ЦЕНТР PALLADA

Заснований 1992

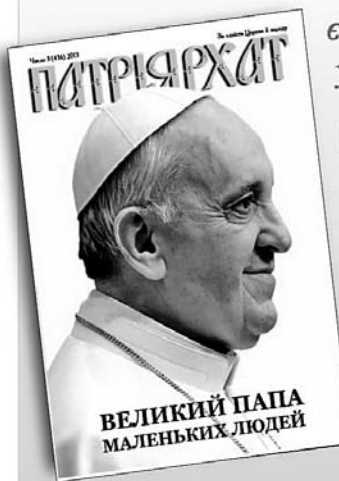
- Грінкарти (одруження, праця, об'єднання сімей, та ін.)
- Грінкарти через працедавця (Labor Certification)
- Оформлення документів для Візового Центру (NVC)
- Оформлення документів для вигравших у лотереї DV
- Отримання дубліката виграшу у лотереї DV
- Візи нареченого або нареченої (K1)
- Робочі візи строком до шости років (H1B)
- Відновлення картки реєстрації прибуття до США (I-94)
- Продовження терміну перебування та зміна віз

- Довіреності та заяви
- Апостиль
- Нотаріус
- Травел паспорти для володарів грінкарт
- Натуралізація
- Громадянство
- Переклади документів
- Запрошення для тимчасового візиту в США

За інформацією відносно робочих годин
або для призначення Вашого візиту
просимо дзвонити за номером (212) 387-8683

98 Second Avenue, #2-A, New York, NY 10003
Tel.: (212) 387-8683 • Fax: (917) 522-9587 • E-mail: pallada@comcast.net

ПРО ЦЕРКВУ ♦ ДУХОВНІСТЬ ♦ СУСПІЛЬСТВО читайте видання **ПАТРІАРХАТ**

єдине всесвітнє видання, яке єднає
українців України і поселень

У 3-му номері 2013 –

- ◆ Перші враження від нового Папи
- ◆ II Ватиканський собор і християнський схід
- ◆ Літургія ув'язненої Церкви
- ◆ Філадельфійська архієпархія – ювілейний рік ... та багато іншого!

Річна передплата двомісячника в США \$25.00

ПРОШУ ДРУКУВАТИ АДРЕСУ ЛАТИНКОЮ

FIRST NAME _____ LAST NAME _____
STREET ADDRESS _____
CITY _____ STATE _____ ZIP-CODE _____
TELEPHONE / CELL PHONE NUMBER _____
DATA _____ ЕЛ-ПОШТА (E-MAIL) _____

ЧЕК ВИПИСАНИЙ НА THE PATRIARCHATE
ВИСЛАТИ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ ЖУРНАЛУ:

THE PATRIARCHATE
P.O. Box 285, Cooper Station
New York, NY 10276

Адміністратор журналу:
С. Махно / SvitlanaMakhno@gmail.com
Видавець: Укр. Патріархальне Тов. в США

НОВА ГАЗЕТА

"Нова газета" -
український громадсько-політичний тижневик.
Видається з жовтня 2008 року в Нью-Йорку
Видавець і головний редактор -
Валентин Лабунський
Власний кореспондент у США -
Катерина Кіндрас
Власний кореспондент в Україні - **Василь Туглук**
Дизайн - **Ukrainian Media Group, Inc.**

РЕКЛАМА Й ПЕРЕДПЛАТА ПРИЙМАЄТЬСЯ ЗА ТЕЛ.:
718-275-2503, 917-324-0359
Відповідальність за зміст рекламних матеріалів
та оголошень несуть рекламодавці.
Адреса редакції:
64-15 Dieterle Cres. Rego Park, NY 11374
Електронна адреса: vlabunsky2002@yahoo.com
Інтернет сторінка: WWW.NOVAGAZETA.INFO

"Nova gazeta" - the Ukrainian weekly
Established October 2008 in New York.
Publisher and editor-in-chief -
Valentyn Labunsky
Correspondent in USA -
Kateryna Kindras
Correspondent in Ukraine -
Vasyl Tuhluk
Design - **Ukrainian Media Group, Inc.**

The publisher may not have the same standpoints
with the author of a printed material.
Authors of printed materials are fully responsible
for the content of their commercial Ads
Editorial Office:
64-15 Dieterle Cres. Rego Park, NY 11374
Advertising Department: Tel.: 917-324-0359
E-mail: vlabunsky2002@yahoo.com
Website: WWW.NOVAGAZETA.INFO
Ціна договірна

Looking for your first home?

Ask about our first time home buyer program:

10% down

no PMI

3.75%*

25 year fixed rate

SELF RELIANCE NEW YORK Federal Credit Union

A full service financial institution serving the Ukrainian American community since 1951.

MAIN OFFICE: 108 SECOND AVENUE NEW YORK, NY 10003 Tel: 212 473-7310 Fax: 212 473-3251

E-mail: Info@selfreliancenyc.org; Website: www.selfreliancenyc.org

Outside NYC call toll free: 1-888- SELFREL

Conveniently located branches:

KERHONKSON: 6329 Route 209 Kerhonkson, NY 12446 Tel: 845 626-2938; Fax: 845 626-8636

UNIONDALE: 226 Uniondale Avenue Uniondale, NY 11553 Tel: 516 565-2393; Fax: 516 565-2097

ASTORIA: 32-01 31ST Avenue Astoria, NY 11106 Tel: 718 626-0506; Fax: 718 626-0458

LINDENHURST: 225 N 4th Street Lindenhurst, NY 11757 Tel: 631 867-5990; Fax: 631 867-5989

*10% down-payment required; 1-4 family owner occupied first home; no points; no Private Mortgage Insurance required; no prepayment penalties; 300 payments; \$5.14 cost per \$1,000.00 borrowed for 25 year term period. Interest rate may change at any time without prior notice.